

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se
NR 39, ÅRGÅNG 10
HÖSTEN 2021 (72 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt trettionionde nummer. Detta publiceras onsdagen den 22 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, julnumret, skall utkomma tisdagen den 21 december 2021, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande höstnummer börjar vi en ny följetong, nämligen *Vid mästartens fötter med kommentarer*, ingående i samma serie som den i sommarnumret avslutade följetongen, *Tystnadens röst med kommentarer*.

Sist i detta höstnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Förlagsstiftelsen har på sin hemsida öppnat avdelningen för ett nytt språk, nämligen ungerskan. Första avdelningen av Laurencys *Kunskapen om verkligheten*, alltså *Verklighetsproblemen, del ett*, finns där publicerad i ungersk översättning och även en text, som introducerar våra ungerska läsare till Laurencys verk. *Kunskapen om verkligheten* heter på ungerska *A valóság ismerete*, och *Verklighetsproblemen, del ett* blir *A valóság problémái, első rész*. Den tidigare endast på denna hemsida, www.hylozoik.se, publicerade ungerska översättningen av red:s bok *Förklaringen* finns nu även på Förlagsstiftelsens hemsida. *A magyarázat* är den ungerska titeln på denna bok.

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Översättningen av Laurencys *Livskunskap Två* är nyligen fullbordad; på ryska heter boken *Знание жизни Два*. Nästa projekt är påbörjat: översättningen av *Livskunskap Tre*, *Знание жизни Три*, varav första uppsatsen, *Esoteriska kunskapsordnar*, färdigställt och publicerats: *Ордены эзотерического знания*. Tidigare har fem hela böcker översatts till ryska: *De vises sten*, *Kunskapen om verkligheten*, *Människans väg*, *Livskunskap Ett* och *Förklaringen*. Alla de sex färdigöversatta böckerna finns publicerade både på Förlagsstiftelsens hemsida och på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess ryska avdelning.

Aleksandr har även på internet publicerat två intervjuer med red.; sammanlagt c:a tre timmar. Detta är länkarna: <https://youtu.be/YSrCfk84W9Y> och <https://youtu.be/LS1zEspXIXE> Om

länkarna inte fungerar, sök på youtube.com Lars Adelskog skrivet på ryska: Ларс Адельскуг.

Vår spanske vän och broder José fortsätter med att översätta Laurencys *Livskunskap Två* till spanska. Uppsatserna *Rörelseaspekten*, *El aspecto movimiento*, *Medvetenhetsaspekten*, *El aspecto conciencia* och *Materieaspekten*, *El aspecto materia*, är klara och publicerade på Förlagsstiftelsens hemsida, i dess spanska avdelning.

Vår tyske vän och broder Hannes har till sitt modersmål översatt Laurencys uppsats *Vår epok*, ingående i *Livskunskap Tre. Unsere Epoche* är den tyska titeln på uppsatsen ifråga, som nu är publicerad på Förlagsstiftelsens hemsida, tyska avdelningen. Hannes har även översatt red:s artiklar *Fjärde vägen*: del ett och del två. Dessa översättningar återfinns på vår systerhemsida www.veidos.se, tyska avdelningen: *Der vierte Weg, Teil Eins* och *Der vierte Weg, Teil Zwei*.

På denna hemsida, www.hylozoik.se, har nyligen publicerats de avslutande fyra delarna av *Ljusteknikens grunder*, nämligen delarna Nio, Tio, Elva och Tolv, på svenska och även i översättning till spanska och engelska.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling har idag den 22 september 2021 publicerat sitt tredje nyhetsbrev, vilket finns att läsa på följande länk:

<https://www.veidos.org/nyhetsbrev/>

I nyhetsbrevet kan man läsa om bland annat kommande bokutgivningar i Dodekaeder Förlag, varav en avser andra upplagan av *Förklaringen*.

VID MÄSTARENS FÖTTER MED KOMMENTARER

av Annie Besant och C.W. Leadbeater

FÖRORD

Denna bok är en uppteckning av föredrag, som mr C.W. Leadbeater – numera biskop Leadbeater – och jag höll om tre berömda böcker – små till storleken men stora till innehållet. Vi hoppas båda att denna bok skall visa sig bli till gagn för aspiranter och även för dem som nått bortom detta stadium, eftersom talarna var äldre än åhörarna och hade större erfarenhet av lärjungens liv.

Föredragen hölls inte på bara en ort. Vi talade till våra vänner vid skilda tillfällen och på olika orter, huvudsakligen i Adyar, London och Sydney. Åhörarna förde en myckenhet anteckningar. De av dessa som blev tillgängliga samlades och ordnades. Ett sammandrag gjordes, varvid upprepningar uteslöts.

Tyvärr fanns det mycket få anteckningar gjorda till föredragen om Första fragmentet av *Tystnadens röst*, varför vi i stället gjort bruk av anteckningar, som fördes vid en rad föredrag, som hölls i Sydney av vår värde kollega, mr Ernest Wood, och införlivade dessa med biskop Leadbeaters föredrag i denna avdelning. Inga anteckningar till mina egna föredrag om denna bok fanns att tillgå. Fastän jag talat mycket om denna, kunde dessa föredrag ej återställas.

Inga av dessa föredrag har tidigare publicerats, förutom några av biskop Leadbeaters tal till utvalda studerande om *Vid mästarens fötter*. En bok med titeln *Talks on "At the Feet of the Master"* utgavs för några år sedan, innehållande ofullkomliga referat av några av hans föredrag. Denna bok kommer inte att återutges. Det väsentliga av dess innehåll återfinns här, i noggrant gjort sammandrag och redigerat.

Må denna bok hjälpa våra yngre bröder att bättre förstå dessa ovärderliga läror. Ju mer man studerar dem och *lever* dem, desto mer hjälp finner man i dem.

Annie Besant

FÖRSTA DELEN INLEDANDE

FÖRSTA KAPITLET DEN ESOTERISKA VÄGEN OCH VÄRLDSLIGA INTRESSEN

C.W.L. – *Vid mästarens fötter* är en av tre böcker – de båda andra är *Tystnadens röst* och *Ljus på vägen* – som är särskilt avsedda att hjälpa människor att anträda vägen. Denna bok är för närvarande den mest värdefulla för oss tack vare sin enkelhet och i synnerhet tack vare att den godkänts av världsläraren, som snart skall komma. Den består av undervisning, som den unge lärjungen J. Krishnamurti (kallad Alcyone i den bok om hans förflutna inkarnationer som nyligen utgivits) erhöll år 1909, när han var en trettonårig gosse. Hans kunskaper i engelska var då icke fullkomliga, och eftersom undervisningen gavs på detta språk, behövde både undervisningen och språket vara särskilt tydliga. Med en härlig förmåga att anpassa sammanfattade mästaren Kūthūmī därför allt lärjungen behöver veta för att genomgå första initiationen. Resultatet blev en underbart enkel stil, som är en av de stora förtjänsterna hos denna lilla bok.

Ljus på vägen utgavs år 1885 och *Tystnadens röst* år 1889. Var och en av dessa böcker med etiskt innehåll har sina särdrag. Båda de äldre är mer poetiska än *Vid mästarens fötter*, ehuru det även i denna finns några mycket sköna uttryck; annat kan det icke vara, eftersom den härrör från mästaren Kūthūmī. Om *Ljus på vägen* har Swami T. Subba Row sagt oss att den i sin innebörd har flera djup, det ena efter det andra, varvid den djupaste meningen avser initiationen

på mahāchohanens stadium, stadiet utöver även det våra mästare uppnått. *Tystnadens röst* för oss ända fram till arhatinitiationen. *Vid mästartarens fötter* avser särskilt första initiationen, varför vi först skall kommentera denna bok.

Vi har alla ofta hört om förutsättningarna för vandrandet av vägen, och vi kommer att fortsätta att få höra om dem, tills vi lyckats omsätta i praktiken allt som skrivits i böcker som denna. Det är inte svårt att veta exakt vad som bör göras, och på vår väg möter vi intet hinder, som vi ej själva ställt där. Likväl är det ganska få människor, som lyckas följa dessa anvisningar, eftersom de har en personlighet, som ofta ställer sig i vägen. Det som är skrivet i dessa böcker måste avgjort varje människa tillämpa på sig själv. Läraren kan på olika sätt förklara och belysa vad som bör göras, men envar måste själv vandra vägen. Det är liksom att träna för en löpnings-tävling eller börja med gymnastik. Man kan ha en tränare, som ger noggranna anvisningar, men kandidaten måste själv öva sina muskler. Ingen kan göra det åt honom.

Miljoner människor omkring oss försöker leva efter sina respektive religioners läror, men mycket få av dem gör det i verkligheten. Även de som lever ett gott och heligt liv, följer vanligen inte strängt alla de föreskrifter som givits dem. I vissa fall är de exoteriska religionernas läror oväsentliga eller olämpliga, men i esoteriken ges ingen onödigt föreskrift och fordras sträng efterlevnad av dem alla. Detta betyder icke att vi måste äga alla dessa förutsättningar till absolut fulländning, innan vi kan mottagas av en mästare – det vore ju detsamma som att ha uppnått adeptskapet. Men man måste äga dem i en rimlig utsträckning, och de måste vara verkliga, icke blott sköna drömmar. När en kemiprofessor säger oss att vi genom att sammansätta vissa kemiska ämnen på ett särskilt sätt erhåller ett bestämt resultat, vet vi att dessa resultat också erhålls och att vi icke får detta resultat utan något annat, om proportionerna ändras. På religionens område synes folk tro att något slags obestämd och ungefärlig tillämpning av givna anvisningar är fullt tillräcklig. Men i esoteriken duger detta icke alls, utan här måste det uppfattas såsom en vetenskap. Även om vi så ofta hört om dessa förutsättningar, får man hoppas att många, som ännu ej nått framgång, genom att noga studera dem och sträva att förstå dem och med vetenskaplig precision följa exakt det som fordras skall kunna anträda vägen.

Dessa inre ting är ej så fjärran och obestämda. Till för några år sedan syntes de mer avlägsna, eftersom så få av dem vi kände hade kommit i direkt beröring med mästartarna. En studerande kunde då ha tänkt för sig själv: ”Ja, två eller tre särskilt begåvade eller på något sätt särskilt gynnade av lyckan kan ha nått framgång, men detta tycks inte gälla vanliga människor.” Men nu, när ett antal kommit i omedelbar kontakt med dem, kan man rimligen säga: ”Om dessa andra har nått detta, varför då inte jag?” Orsaken till att inte ha lyckats i detta *måste* ligga i oss själva, inte i något yttre. Det beror säkerligen inte på mästartarna, som alltid finns där, när lärjungen är redo. Hos somliga finns det något fel som hindrar, hos andra kan det vara en allmän brist på utveckling, men om det inte rådde någon brist över huvud taget, skulle vi alla ha lyckats. Det lönar mödan att göra en ordentlig ansträngning att utröna vad det är för fel – vad är det som brister – och att rätta till detta fel.

Det finns i det inre en verklig värld, som i betydelse överträffar hela denna yttre värld, som så oupphörligt trycker på oss. Överallt finns människor, som anser sig så upptagna och så kloka, när de går upp i sina varjehanda sysselsättningar. Likväl är sanningen den att de alla arbetar i det överkliga och det yttre och få har insett att det finns en inre och andlig värld, som i varje avseende är oerhört mycket viktigare än den yttre.

När vi följer vägen, måste vi fylla vår uppgift i världen, men det gör vi enbart därför att det finns ett verkligt liv i det inre. En skådespelare utför sin roll på scenen, därför att han också har ett annat liv att leva – ett liv som hänger samman i en enhet och är meningsfullt. Det kan hända att han åtar sig olika roller vid skilda tillfällen, liksom vi kommer tillbaka i andra inkarnationer och då har andra kroppar. Men skådespelaren har ständigt och samtidigt sitt verkliga liv som människa och sitt liv som innehavare av olika roller, och just därför att detta verkliga liv finns, vill han spela sina tillfälliga roller på scenen väl. Likaså vill vi handla rätt i vårt tillfälliga fysiska

liv här på grund av den stora verklighet som ligger bakom detta och varav det fysiska är blott en mycket liten del. Om detta är klart, så inser vi vad detta yttre liv har för relativ betydelse, att dess enda värde för oss består i att vi spelar vår roll väl, vilken den än må vara och att det som sker med oss i denna spelade tillvaro är av blott ringa betydelse. Det må vara en skådespelares syssla uttrycka allsköns iscensatta sorger och svårigheter, men dessa tynger honom icke det minsta. Kanske hör det till den roll han spelar att i varje föreställning dödas i en duell, men vad betyder denna fingerade död för honom? Det enda som angår honom är att han spelar sin roll väl.

Det torde ej vara svårt att inse att den värld som omger oss är en spelad värld och att det egentligen ej betyder något, vad det är för upplevelser som kommer oss till del. Allt som händer människor utifrån är resultat av deras karma. De orsaker, som igångsattes för länge sedan i förflutna liv, kan inte längre ändras. Därför är det gagnlöst att bekymra sig över det som sker. Dyligt drabbar oss såsom resultat av det förflutna, och vi bör taga det filosofiskt. Många människor tar det på ett oklokt sätt och låter det vålla en myckenhet smärta, lidande och oro. Den rätta inställningen är att alltid söka lära den läxa det medför och att därefter avlägsna det ur tanken så långt som möjligt – liksom biet och blomman, såsom våra indiska bröder säger. Det sätt, på vilket vi tar dessa ting, danar vår karaktär för framtiden, och detta är det enda viktiga. Man bör använda karma för att utveckla modet, uthålligheten och en rad andra goda egenskaper, och sedan förvisa den ur medvetandet.

Detta synsätt är svårt att förvärva, eftersom vi omges av tusentals människor, som alla tar skådespelet på allvar – såsom det enda verkliga livet. Vad de säger och gör mot oss hindrar oss i en viss utsträckning, men ett långt större hinder för oss (fast vi aldrig tänker på det) är det oerhörda och oupphörliga tryck som utgår från den allmänna opinionen. Det är helt enkelt häpnadsväckande, ty det går många tusen på envar som vet sanningen. De tänker: ”Vi måste skynda oss att skaffa oss förmögenhet och bli rika, vad andra anser om oss är det enda som räknas i livet.”

Många av de tankar som sänds ut handlar också om att vinna ställning och ära, att bli inbjuden till särskilda middagar och baler, att få en hertig eller greve till gäst och så vidare. Vad gäller religion omges vi av ett väldigt hav av villfarelse, ty få är vidsynta och miljoner är det icke. Sociala förblindelser finns även i överflöd, till exempel pryderiet i England, där det anses opassande att ens tala om det sexuella, så att i avsaknad av minsta enkla kunskap de unga växer upp med faror och ibland råkar i olycka, eftersom slamfloden av last alltid forsar fram, så att okunniga lätt faller däri. Folk betraktar sederna i klassiska tidens Grekland och Rom såsom i många avseenden oanständiga, men av minnen från dessa tider måste jag säga att de var långt mindre orena i tanken än våra dagars Europa.

Vi som förstår mer av tingens inre sida måste stå emot dessa verkligen oerhörda krafter och säga oss: ”Nej, detta är inte alls så, allt detta är överkligt, och vi måste be om att ledas från det överkliga till det verkliga.” Det verkliga är det bakomliggande livet, det bestående livet, det liv, om vilket Bibeln säger att det är ”dolt med Kristus hos Gud”. Att ständigt leva i denna insikt och att betrakta det yttre såsom oväsentligt är icke lätt, men det är just vad som måste göras. En av våra mestare har sagt: ”Den som vill följa oss, måste stiga ut ur er värld och in i vår.” Detta betyder ej att man måste ge upp sitt dagliga liv och leva såsom en eremit – det betyder tvärtom att vi rent av mer beredvilligt än tidigare utför de sysslor som är våra i detta livets underliga skådespel – men det betyder att aspiranten måste överge sin vanliga inställning och antaga mästararnas.

De som lyckas i dessa ansträngningar, kommer en dag att finna sig antagna till lärjungar hos någon av mästararna. När människans tanke blir en del av mästararens tanke, kan lärjungen pröva sin egen tanke mot mästararens, en tanke som aldrig påverkas av hopen, och kan exakt se vad han tänker i någon fråga. Då skall han snart förstå mästararens synsätt och kunna rätta sig därefter, även om han i förstone får sig några oväntade chocker. Sådant som tycktes honom vara av

största vikt, visar sig nu inte betyda något alls, och annat, som han förbigått såsom förhållandevis oviktigt, framstår nu såsom mycket betydelsefullt, eftersom det i något större eller mindre avseende påverkar hans användbarhet, och allt som påverkar vår användbarhet är viktigt, ty det handlar om det verkliga.

Det tryck som gör sig gällande på medvetandet från den omgivande emotionalvärlden och mentalvärlden är inte alls av någon hög kvalitet. Öronen måste slutas för detta och vara öppna endast för det ljud som kommer ovanifrån, för mästarens röst och tanke. Det är icke att undra på att fordom i Indien och andra länder de som ville leva det andliga livet, började med att lämna det vanliga livet och drog sig undan för att leva ensamma i någon grotta eller djungel. Den fördel de därmed vann bestod i att de undkom den okunniga allmänna meningens tryck och då var friare att följa sin egen väg. Också många av de kristna helgonen drog sig undan verksamheten i världen och blev eremiter eller munkar eller sällade sig till andra, som valt en liknande väg.

Denna tillbakadragandets fördel ökas ännu mera för dem som åtnjuter privilegiet att få leva i mästarens eller någon mera framskriden lärjunges aura. Denna auras vibrationer påverkar ständigt lärjungens höljen, stämmer dessa till högre frekvens, befriar dem från olämpliga materielag och förser dem med lämpliga. Lärjungen bör alltid söka utveckla någon dygd – till exempel kärlek. Om han lämnas ensam, gör han detta ryckvis, ty han glömmer det ständigt. Men en mer framskriden lärjunges aura håller honom uppe i den högre tanke och känsla han vill göra rotfast hos sig själv. Effekten är inte olik den som eftersträvas, när man hos ett barn behandlar en missbildad lem genom att låta denna vara spjälad, tills den vuxit rätt. Medan lärjungen befinner sig i mästarens aura, känner han att han inte skulle kunna tänka en felaktig tanke, ens om han vill, vilket då synes honom omöjligt. I ett dylikt läge skådar vi leende ner på de tankar vi hyste i går och säger: ”Jag kan aldrig tänka så igen, det har försvunnit liksom en dröm.” Men i morgon, när vi är långt ifrån mästaren, kan vi finna att vi får kämpa hårt för att behålla den högre inställningen, som vi tyckte vara så lätt, medan vi var i hans närvaro.

I denna tid måste de som ställt in sig på att vandra vägen, söka åstadkomma samma tillstånd, medan de är kvar i den yttre verksamhetens liv, eftersom avsikten är att de skall hjälpa världen, icke genom meditation och tanke enbart – vilket utan tvivel eremiten och munken gjorde – utan också genom att delta i dess varjehanda aktiviteter. Det är en mycket skön tanke och ett stort privilegium, men det är svårt, mycket svårt att göra.

På grund av denna svårighet är det mycket få, som verkligen åstadkommit något. De flesta har varit nöjda med att förhålla sig till den teosofiska läran ungefär såsom genomsnittliga kristna till sin religion, se den såsom något mycket trevligt att tala om på söndagarna men inte alls något att handla enligt varje dag och hela dagen lång. Den som menar allvar med sitt studium av det inre livet, kan icke förhålla sig så orealistiskt. Han måste vara konsekvent och praktisk och måste beständigt tillämpa sina ideal på vardagslivet. Denna beständighet är mycket svår att uppnå. Det är inte så att människor är ovilliga att anstränga sig för den teosofiska idén. Om de kunde hjälpa en mästare, kunde utföra något arbete direkt för honom, skulle de göra detta, om det så kostade dem livet. Minns vad den helige Augustinus sade: ”Många är villiga att dö för Kristus, men få att leva för honom.” Att bli martyr låter storslaget, heroiskt, det är ett stordåd. Men martyren själv har i själva handlingen känslan av att han gör en stor ansträngning, och medvetenheten om detta bär och stöder honom genom smärtan och lidandet. Han är i denna stund starkt inställd på att utföra detta hjältedåd. Det som nu måste göras är mycket svårare än detta. Det är inte möjligt att ständigt hålla sig uppe i denna stämning av hjältemod mitt i vardagens små bekymmer, som oupphörligt dyker upp. Det är mycket svårt att behålla samma jämnmod, när man dag efter dag har att göra med samma tröttsamma människor, som inte gör det man tycker att de borde göra. Att leva för Kristus i alla de små ting – det är svårt, och just därför att dessa ting synes jämförelsevis obetydliga, är det så många svårigheter i att vandra vägen.

Låt oss studera dessa tre böcker, låt oss följa deras lärdomar och se hur långt det är möjligt att tillämpa dessa. Andra har gjort det och har lyckats nå vägen, så varför skulle inte vi också göra det? Att nå framgång betyder att övervinna självet. Det betyder att vi tar ett fast grepp om oss själva och skärskådar verkligheten och där vi finner ogräset växa, rycker upp det. Det betyder intet, hur djupt det är rotat eller hur mycket lidande som följer därmed: upp med det! Hårt arbete, förvisso, men de som redan nått något av de högre stadierna, säger oss att det är av stort värde, ja oändligt värde, att göra en ansträngning, stor eller liten, vare sig det är en gång för alla eller många gånger.

ANDRA KAPITLET

INITIATIONEN OCH VÄGEN DIT

C.W.L. – Denna boks namn valde vår president av ett trettio- eller fyrtiotal föreslagna, och det är även hon, som svarar för tillägnelsen:

Till dem som knackar på

vars symbolik är uppenbar: ”Knacka på, och det skall öppnas för er. Sök, och ni skall finna.” I sitt företal säger dr Besant:

Jag har såsom en äldre fått privilegiet att skriva en inledning till denna lilla bok, den första som skrivits av en yngre broder, förvisso ung till kroppen men icke till själen.

Detta är något av stor betydelse. I det vanliga livet, där vi tänker endast på världen och denna enda inkarnation, uppskattar vi en människans ålder efter fysiska kroppen. Men vad gäller framåtskridandet på den esoteriska vägen beaktar vi jagets, den inneboende själens ålder. Man måste taga sig i akt för att döma endast efter det yttre, vilket ju nästan alla i världen gör. Själen växer stadigt, och när den är högt utvecklad, börjar den ofta visa tecken på sin framskridenhet i intelligens, känsla och ockult förmåga också medan den fysiska kroppen alltjämt är ung. Att så var fallet visade Alcyone med sitt ytterligt snabba framåtskridande. Han svarade så fullt på undervisningen att han på några månader kunde uppnå det som i vanliga fall skulle ha tagit många år, eftersom det för det mesta skulle innebära en grundlig väsensförändring.

Dylika fall kommer att bli allt vanligare i dessa dagar på grund av världslärorens snara ankomst. Hans främsta lärjungar måste vara människor i sin krafts dagar, varav de flesta förmodligen icke mycket äldre än han själv i fysiska kroppen, och eftersom han nog kommer snart, måste de som då skall inneha den ställningen, vara unga nu. Det är ytterst sannolikt att några av dem som nu är barn kan bli framstående i detta kommande arbete, ty det är troligt att många av dem som är bestämda för ett dylikt lyckosamt öde kommer att födas, där de kan få den undervisning som förbereder dem för detta, det vill säga i teosofiska familjer.

Vi bör därför vara uppmärksamma på sådana möjligheter och se till att alla barn som kommer i vår väg får höra om världslärorens ankomst, så att de får veta om den möjlighet som yppas för dem. Det måste överlåtas åt dem själva att gripa tillfället, men de skall åtminstone få detta. Det vore mycket sorgligt, om föräldrar fick av sin son eller dotter höra klandret: ”Om jag hade fått veta detta, när jag var ung, kanske jag hade gripit tillfället, men ni lät mig växa upp utan denna vetenskap. Ni lät mig växa upp i det världsliga livet, så att jag inte grep tillfället, när det yppades.” Vi måste ge tillfället, men sedan vi gjort det, har vi också gjort vår plikt, ty det är icke vår sak att söka tvinga någon i en eller annan riktning eller ens staka ut en framtid och förvänta oss att dessa andra och möjligen större själar skall välja denna.

De läror den innehåller fick han av sin mästare, när denne förberedde honom för initiation.

Ordet ”initiation” har ofta använts i en mycket allmän mening, men här har det en bestämd

innebörd. Madame Blavatsky själv brukade i början detta ord något lösligt, men sedan vår terminologi blivit mer fixerad, bör ordet inskränkas till att avse de stora initiationerna, de fem stegen på den egentliga vägen, för att använda den gamla termen. I de äldre arbetena var tal om ”prövningarnas väg”, ”den egentliga vägen” och ”den officiella perioden”, avseende tre stadier i människans högre utveckling. Prövningarnas väg avser den period, under vilken lärjungen prövades inför initiationen. Den egentliga vägen är den helighetens väg, som begynner med den första av de stora initiationerna (den initiation vari människan ”stiger ner i strömmen”) och slutar med adeptskapets uppnående. För fyrtio år sedan brukade vi tala om ”initiation i Teosofiska samfundet”, och ordet brukas även om frimureriska och andra riter. Vi måste akta oss för att sammanblanda dessa begrepp med de stora initiationerna på den esoteriska vägen.

Den period under vilken lärjungen prövas inför initiation beskrevs tidigare såsom indelad i stadier, svarande mot de fyra förutsättningar som framställs i denna bok: urskillning, begärsfrihet, gott uppförande och kärlek.

Det är oriktigt att kalla dessa för stadier eller att tala om initiationer mellan dem. Dessa förutsättningar behandlas ej nödvändigtvis i den ordning de här är framställda. De anges i denna ordning i de gamla österländska böckerna, men vi är nog inriktade på att förvärva dem alla samtidigt. Vi gör vad vi kan med dem alla, och för somliga av oss kan någon av förutsättningarna vara mycket lättare än de andra.

Urskillning har fått sin plats såsom den första förutsättningen, eftersom den möjliggör för människan att antråda vägen över huvud taget. Det buddhistiska namnet på denna är *mano-dvāravajjana*, ”öppnandet av tänkandets dörrar”, vilket betyder att människans tänkande för första gången är öppet för insikten att det andliga är det enda verkliga och att det vanliga världsliga livet är ett slöseri med tid. Hinduerna kallar den *viveka*, som betyder urskillning. Den kristne kallar denna insikt ”omvändelse”, som även det är ett mycket uttrycksfullt ord, eftersom det betyder att man vänder om och tar en helt annan väg.

Det betyder att människan, efter att hitintills gått sin egen väg och inte brytt sig om den gudomliga viljan, nu har insett i vilken riktning denna gudomliga vilja önskar att evolutionens ström skall flöda och vänt sig, så att han kan följa med i denna. I många kristna sekter har detta urartat till att betyda ett krampaktigt, hysteriskt tillstånd, men även detta rymmer tanken om att följa den gudomliga viljan. Detta ligger mycket nära det som aposteln uttryckte, när han sade: ”Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden.”

Liksom det finns steg på vägen, så finns det andra bestämda steg, som utmärker graderna i lärjungens personliga förhållande till den mästare som förbereder honom för initiationerna. Initiationerna ges av det stora vita brödrskapet å den ende initiators vägnar, som är överhuvudet – och endast på hans befallning. Men lärjungens förhållande till sin mästare är hans ensak. Man kan först vara lärjunge på prov, sedan antagen lärjunge och ytterligare det som kallas en son till mästaren. Detta är privata förhållanden och får icke sammanblandas med initiationerna, som ges av den stora hierarkin själv.

Första initiationen är det steg som gör en människa till medlem av det stora vita brödrskapet. Dessförinnan befinner hon sig egentligen inte alls på vägen utan skolar sig till förberedelse för denna. Första initiationen förlänas inte godtyckligt utan såsom ett erkännande av att människan nått ett visst stadium i evolutionen – det som brukade kallas föreningen av det högre och det lägre jaget, föreningen av högre jaget och personligheten. En människa, som vill träda fram såsom kandidat till den första stora initiationen, måste förvärva de förutsättningar som beskrivs i denna bok och göra sin personlighet till uttryck för det högre jaget. Av den lägre personligheten får då inte finns något kvar som kan tränga sig fram och ha sina egna önskemål i motsats till det reinkarnerande jagets.

Den förändring som då äger rum visas i de illustrationer som finns i boken *Man, Visible and Invisible*. Vildens emotionalkropp är full av färger, vilka anger allehanda lägre lidelser, och har oregelbundna konturer, eftersom människan inte har någon kontroll över den, och kausal- och

mentalkropparna uppvisar inget samband med varandra. Kausalkroppen är synbarligen färglös, mentalkroppen är något litet utvecklad men har inte mycket samband med emotionalkroppen. I vildens emotionalkropp finns allsköns begär och lidelser, som ej har något med det mentala att göra. Han tänker inte på dem, han vet inte hur man tänker. Dessa emotioner bara finns där och rusar åstad med honom.

Hos den framskridna människan är emellertid alla dessa höljen nära förbundna med varandra. Kausalkroppen är inte tom utan full. Alla de olika färger, som uttrycker de högre dygderna, är utvecklade i den, och de börjar nästan utgjuta sig åt olika håll till andras hjälp. Mentalkroppen innehåller samma färger, något tätare, men alltjämt de finaste i sitt slag, och de representerar kausalkroppen i denna närmast lägre värld. Emotionalkroppen är i sin tur en spegel av mentalkroppen – samma färger, blott något mörkare och tätare på grund av den lägre världen.

Hos vilden uttrycker sig jaget i alla slags olika emotioner och lidelser, som det högre jaget omöjligt kan gilla, men hos den framskridna människan finns inga andra känslor än de hon önskar hysa. I stället för att kastas av sina känslor hit och dit utan kontroll helt enkelt väljer hon dem. Hon säger. ”Kärlek är en god sak. Jag tillåter mig känna kärlek. Hängivenhet är en god sak. Jag tillåter mig känna hängivenhet. Medkänsla är en god och skön sak – jag tillåter mig att hysa medkänsla.” Och hon gör detta med öppna ögon, avsiktligt. Känslorna är således under det mentala kontroll, och detta mentala är ett uttryck för kausalkroppen. Vi kommer alltså mycket nära det tillstånd, där det råder fullständig enhet mellan det högre och det lägre jaget.

Man bör icke föreställa sig att det skulle finnas två väsen i människan. Det är aldrig fråga om något lägre jag såsom ett separat väsen, utan det högre jaget skickar ner ett litet fragment av sig självt i personligheten för att erfara de lägre världarnas vibrationer. Personligheten blir då mycket mer levande än det högre jaget, eftersom den befinner sig på ett stadium, där den kan svara på dessa vibrationer. Följaktligen glömmer den att den tillhör det högre jaget och öppnar sitt eget konto i livets affärsverksamhet och försöker handla efter eget skön i stället för enligt högre jagets vilja. Men under loppet av många inkarnationer blir det högre jaget starkare, och då kan människan inse att personligheten ej är något annat än ett uttryck för henne själv, det reinkarnerande högre jaget, och att den behöver styras, så snart den slår in på en villostråt och vill vara husbonde i stället för tjänare. Det är vår sak att så ordna personligheten att den är uttryck för det högre jaget och intet annat. Det är detta som mr Sinnett kallade att visa det högre jaget undersåtlig tro och lydnad. I *Tystnadens röst* får vi veta att lärjungen skall dräpa månformerna. Därmed menas emotionalkroppen. Det betyder icke att man skall göra sig skyldig till emotionalt mord. Det betyder att emotionalkroppen icke skall existera annat än som uttryck för det högre, att den i stället för att ha sina egna lidelser och känslor skall avspegla endast det som det högre jaget väljer.

Detta tillstånd måste människan ha uppnått, innan hon kan träda fram för att mottaga första initiationen. Människan måste ha kontroll över fysiska kroppen, emotionalkroppen och mentalkroppen. Alla dessa måste vara det högre jagets tjänare. Att nå detta mästerskap torde innebära åtskilligt arbete för den vanliga människan, och många skulle säga: ”Jag kan inte göra det, det är meningslöst att ens tala om det”. Det är ett alldeles för högt ideal att genast sätta upp för dem, men det borde icke vara ett så allvarligt krav att ställa på dem som i många år mediterat och tänkt på dessa ting. Det är förvisso inte lätt att kuva alla slags lidelser och begär i tur och ordning, att bemästra emotional- och mentalkropparna. Det är svårt men det är väl värt att göra, och de resultat man når därigenom är utan jämförelse större än även de stora ansträngningar som erfordras. Tanken på att sätta oss i stånd att bli mer användbara för världsläraren är en ytterligare sporre och uppmuntran i detta krävande företag. De som genomgår dessa initiationer, gör det ej för sin egen skull, för att slippa ifrån världens sorger och lidanden, utan för att bli till större gagn i den mäktiga planen.

Det finns i människans tillvaro vissa avgjorda förändringar, som uppväger alla andra. Den första av dessa är när hon individualiserar och gör sitt inträde i människoriket – när hon lämnar

djurriket och börjar sin utveckling såsom ett eget jag. Hennes uppnående av adeptskapet vid femte initiationen är en annan dylik. Det betecknar hennes utträde ur människoriket, ty då inträder hon i ett övermänskligt tillstånd. Detta är det mål som uppsatts för hela mänskligheten, det är den punkt, mot vilken vi bör sträva i denna kedja av världar. Den människa som utfört guds vilja med mänskligheten, som till det yttersta förverkligat den gudomliga planen med sig själv, kommer således i slutet av denna period att lämna människoriket. Många av oss kanske kan göra det före slutet.

Mellan dessa båda finns en punkt av lika stor vikt, nämligen det bestämda ”nedstigandet i strömmen” vid den första stora initiationen. De ord, som brukas vid kandidatens antagande till brödraskapet, innehåller utsagan: ”Du är nu trygg för alltid. Du har stigit ned i strömmen. Må du snart nå den andra stranden.” Den kristne kallar honom ”frälst” eller ”räddad”. Det betyder att han är alldeles viss om att få fortsätta i denna nuvarande evolutionsström, att han är viss om att icke behöva sluta vid domedagen i nästa rund, liksom ett barn i skolan som blivit alltför mycket efter för att kunna följa med övriga klassen.

Den invigde måste genomgå andra, tredje och fjärde initiationerna, innan han når adeptskapet, som är femte initiationen. Men när han når detta stadium, förenar han monaden och högre jaget, liksom han tidigare förenat det högre jaget och personligheten. När människan åstadkommit det högre jagets och det lägre jagets förening, finns hennes personlighet ej längre annat än såsom ett uttryck för det högre jaget. Hon får nu liksom göra om det hela från början och göra detta högre jag till ett uttryck för monaden. Om det bortom detta stadium finns ytterligare ett av liknande slag, vet vi icke. Men så mycket är i alla händelser visst att vi, när vi når adeptskapet, kommer att finna ännu mer lysande fält av framåtskridande öppnas för oss.

Människor frågar ofta vad som är slutet av denna evolution, som vi ser sträcka sig framför oss. Själv vet jag icke om det finns något slut eller ej. En stor filosof sade en gång. ”Att det skulle finnas ett slut är lika ofattbart som att det icke skulle finnas något. Likväl måste etdera vara sant.” Somliga talar om uppgåendet i det allrahögsta, men om detta vet vi intet. Vi vet att vår medvetenhet fortsätter att vidgas, att det framför denna finns grad efter grad, ovan och bortom vår egen. Vi vet att det är möjligt att snudda vid buddhivärlden och därmed nå en oerhörd medvetenhetsexpansion, så att man förutom sig själv är också andra, ett större jag.

I detta finns icke förnimmelsen av att vi förlorat individualiteten över huvud taget, utan att vi så vidgat den att vi kan känna genom andra likaväl som genom oss själva. Alla som kan göra detta i meditation, bör fortsätta denna övning och vidga, expandera, tills fler och fler är inneslutna i medvetenheten – icke endast de ovanför en själv utan även de under en själv, ehuru de ovanför kommer först, eftersom de är så mycket starkare, så oerhört mycket mäktigare. En dylik expansion sker gradvis, och man arbetar sig upp genom den ena underavdelningen efter den andra av den buddhiska medvetenheten, tills man snart utvecklar ett buddhihölje – en kropp man kan använda på denna hisnande höjd, där alla klot synes liksom ett och man kan genomkorsa rummet utan att egentligen färdas genom det i den mening vi är vana vid.

Eftersom några av oss har erfårit detta, har vi rätt i att antaga att det fortsatta vidgandet av denna medvetenhet är något av samma slag. Vi har nått denna enhet utan att det ringaste mista vår förnimmelse av individualitet, utan att känna oss falla som en droppe och upplösas i ett lysande hav, såsom skalden uttryckt det, utan i stället känna att det skinande havet har uttömts i droppen.

Paradoxalt som det kan tyckas, är detta upplevelsen: droppmedvetenheten vidgas till oceanmedvetenhet. Eftersom det så är, så långt vi vet, har vi full rätt antaga att det inte blir någon plötslig förändring i metoden. Vi kan inte föreställa oss att vi skall smälta samman med något annat och mista den medvetenhet som tagit oss så lång tid att utveckla. Jag tror att den kommer att vidgas, så att vi kan bli ett med gud, men endast i den mening som Kristus avsåg, när han sade: ”I ären gudar och allesammans den högstes söner.”

Vi kan skåda långt tillbaka i evolutionen och även blicka framåt. Vi kan vara vissa om en

framtid, som sträcker sig miljontals år av gagnande verksamhet, på lysande nivåer, vilkas härlighet och kraft och kärlek och utveckling är ofattbara här nere, men vad som ligger bortom detta vet vi icke. Om vi betraktar saken från sunda förnuftets synpunkt, kan vi knappast förvänta oss att veta. Om slutmålet vore något vi kunde förstå, vore det ett mycket torftigt slut, ingalunda i något rimligt förhållande till alla de stadier som leder fram till det.

Vårt intellekt är inskränkt – hur inskränkt inser ingen människa, förrän hon kommer i beröring med dess högre utvecklade förmågor, när hon börjar inse att det intellekt, vi skrutit så mycket över, i verkligheten är något mycket obetydligt, fröet till ett framtida träd. I jämförelse med detta framtida är det som människorna nu har blott ett barns intellekt, även om det är ett hoppingivande barns intellekt, ty det har redan utfört mycket och bringar löfte om mera. Men i jämförelse med vad de stora äger är det alltjämt ett mycket litet barns intellekt. Därför kan det ännu ej nå stora höjder och djup och kan vi icke förvänta oss att förstå vare sig begynnelsen eller slutet. Jag, åtminstone, mer än gärna medger alldeles öppet att jag inte vet vad den högste har i sitt sinne. Jag vet ingenting om den högste annat än att han finns.

Metafysikern och filosofen spekulerar om dessa ting och vinner av denna möda en avsevärd utveckling av mental- och kausalkropparna. De som tycker om dylik fantasiverksamhet, gör ingen skada med att hänge sig åt denna, men jag anser att de borde klart förstå att det är fantasier. Filosofen bör inte bygga ut sina teorier till ett system och förvänta sig av oss att vi godtar det, ty det är sannolikt så att han utelämnar några av de viktigaste faktorerna. För egen del spekulerar jag inte. Jag känner att den glans och härlighet, som utom all fråga ligger framför oss, övernog tillfredsställer all vår längtan. ”Intet öga har sett, intet öra har hört, ej heller har något människohjärta förmått uppfatta de ting som gud berett för dem som älskar honom.” Detta är lika sant nu som det var för två tusen år sedan.

TREDJE KAPITLET

HUR BOKEN BLEV SKRIVEN

C.W.L. – Dr Besants förord (som är daterat december 1910) fortsätter sedan med att förklara hur Alcyone skrev boken.

Och nedtecknades av honom ur minnet – sakta och mödosamt, ty hans engelska var förra året mindre flytande än den nu är. Större delen är en återgivning av mästarens egna ord. Det som icke är en dylik ordagrann återgivning är mästarens tanke, klädd i hans lärjunges ord. Två utelämnade meningar tillades av mästaren. I två andra fall har ett utelämnat ord tillagts. Utöver detta är den helt och hållet Alcyones egen, hans första gåva till världen.

Det som följer är min egen redogörelse för det som skedde, lämnad i boken *Mästarna och vägen*.

Berättelsen om hur denna lilla bok blev skriven är förhållandevis enkel. Varje natt fick jag föra denne gosse i hans emotionalkropp till mästarens hus, så att han kunde få undervisning. Mästaren ägnade kanske femton minuter varje natt åt att tala med honom, och i slutet av varje samtal sammanfattade han alltid det huvudsakliga av vad han sagt i en eller några meningar och gjorde därmed ett enkelt litet sammandrag, som upprepades för gossen, så att han lärde sig det utantill. På morgonen mindes han detta sammandrag och skrev ner det. Boken består av dessa meningar, av de sammanfattningar av mästarens undervisning han själv gjorde och med hans egna ord. Gossen skrev ned dem med en viss möda, eftersom hans engelska då inte var särskild god. Han kunde allt detta utantill och bekymrade sig inte särskilt om de anteckningar han gjort. Litet senare reste han till Benares med vår president. Medan han befann sig där, skrev han till mig – jag var då kvar i Adyar – och bad mig samla och skicka sig alla de anteckningar han gjort om vad mästaren sagt. Jag ordnade hans anteckningar så gott jag kunde och skrev ut dem på maskin.

Då tycktes det mig att, eftersom detta var huvudsakligen mästarens ord, jag borde se till att det inte

var något misstag begånget i uppteckningarna. Därför frågade jag mästaren Kūthūmī om han ville ha godheten att läsa igenom det maskinskrivna manuskriptet. Det gjorde han, ändrade något ord här och var, lade till några sammanbindande och förklarande noter och ytterligare några meningar, som jag minns att jag hört honom yttra till mr Krishnamurti. Sedan sade han, ”Ja, detta verkar riktigt, det duger”, men tillade, ”Låt oss visa det för herren Maitreya.” Och så begav vi oss till honom tillsammans, varvid han tog manuskriptet och visade det för själve världsläraren, som läste det och godkände det. Det var han som sade: ”Ni borde göra en fin liten bok av det för att presentera Alcyone för världen.” Vår avsikt hade inte varit att presentera Alcyone för världen. Vi hade ansett det icke önskvärt att en mängd tankar skulle koncentreras på en trettonårig gosse, som alltjämt hade sin utbildning framför sig. Men i esoterikens värld gör man som man blir tillsagd, och alltså lämnades denna bok till trycket så snart ske kunde.

Alla de olägenheter, vi kunde befara av den förtidiga publiciteten, besannades också. Men herren Maitreya hade rätt och vi hade fel, ty det goda denna bok utträttat uppväger vida det obehag den vållat oss. Mängder av människor, ja faktiskt tusentals, har skrivit till oss och omtalat hur deras hela liv förändrats av den, hur allt blivit annorlunda för dem tack vare att de läst den. Den har översatts till tjugosju språk. Den har givits ut i drygt fyrtio upplagor och tryckts i fler än hundra tusen exemplar. När detta skrivs, förbereds en upplaga på en miljon exemplar i Amerika. Den har utträttat ett underbart arbete. Framför allt bär den detta särskilda imprimatur av den kommande världsläraren, och det är detta, som gör den så värdefull – att den till viss del visar oss hurudan hans undervisning kommer att bli.

FJÄRDE KAPITLET

DEN INLEDANDE BÖNEN

C.W.L. – Dr Besant avslutar med en välgångsönskan för oss alla:

Må den hjälpa alla såsom den muntliga undervisningen hjälpte honom – detta är det hopp, med vilket han ger den. Men undervisningen kan gagna, endast om man lever den, liksom han levat den, alltsedan den föll från hans mästares läppar. Om exemplet följes likaväl som läran, så skall för läsaren liksom för nedtecknaren den stora porten öppnas och vägen anträdas.

I sin recension av denna bok skrev dr Besant: ”Mycket sällan kommer ord såsom dessa människorna till del, undervisning så omedelbar, så filosofisk och skönt uttryckt.” Därför är för visso varje dess ord värt vår mest omsorgsfulla begrundan.

I bokens första början, även före Alcyones förord, anföres den gamla bönen, översatt från sanskrit:

Från överklighet led mig till verklighet.

Från mörker led mig till ljus.

Från död led mig till odödlighet.

Användandet av ordet ”verklighet” kan i detta fall ibland visa sig något vilseledande. När vi säger ”verklighet” och ”överklighet”, handlar våra motsvarande begrepp om att något i det ena fallet bestämt existerar, medan det i det andra fallet icke gör det. Överklighet är för oss ren inbillning. Men detta är ej såsom hindun uppfattar denna mening. Kanske vi skulle komma hans uppfattning något närmare, om vi i stället sade, ”Från obeständighet led mig till beständighet.”

Utsagan om att de lägre världarna – fysiska, emotionala och mentala – är överkliga medför ofta allvarligt missförstånd. De är inte överkliga i sig själva och så länge de finns till. Fysiska föremål synes fullkomligt verkliga, så länge vi befinner oss i fysiska världen. Men sedan kroppen somnat och vi använder vår emotionala medvetenhet i stället för den fysiska, är dessa föremål inte längre synliga för oss, eftersom vi övergått till en högre värld. Därför säger människor ibland att de är överkliga. Men då kunde man med samma fog säga att emotionalvärlden är överklig, eftersom vi inte ser dess föremål, när vi befinner oss i fysiska världen. Både de fysiska och de emotionala föremålen finns till hela tiden, de förblir synliga för dem som har sin

medvetenhet i motsvarande värld.

Så vitt vi vet, är all manifestation obeständig och endast det omanifesterade absolut och alltid detsamma. All manifestation, även de högsta världarnas, skall en gång övergå i det oföränderliga, varför skillnaden mellan det vi vanligen kallar det obeständiga och dessa högre världar endast är en fråga om tid, vilken i jämförelse med evigheten kan sägas vara ett intet. Fysiska världen är alltså lika verklig som nirvåniska världen och lika mycket uttryck för gudomen, varför vi icke får bilda oss uppfattningen att någon av dessa är verklig och de andra blott dröm- eller skenverklighet.

En annan mycket omhuldad uppfattning är att materien är ond, men så är icke alls fallet. Materien är lika mycket som anden ett uttryck för gudomen. Båda är ett i honom – två sidor av honom. Materien verkar ofta så, att den hindrar oss i vårt framåtskridande, men endast när den brukas till att försena oss på vägen, liksom för den som råkar skära sig med en kniv och därför kallar knivar onda. Med beaktande av de många betydelseord i sanskrit ofta har kan vi lika gärna översätta första raden: ”Från osanning led mig till sanning.” ”Sann”, ”beständig”, ”verklig” – alla dessa begrepp synes ingå i betydelsen. Det vi ber om är alltså att ledas från det yttre, där illusionen är större, till det inre, som ligger den absoluta sanningen närmare.

Den andra bönen lyder, ”Från mörker led mig till ljus” – naturligtvis i betydelsen från okunnighetens mörker till kunskapens ljus. Bönen är riktad till mästaren. Vi ber honom att upplysa oss med sin visdom. Det finns i Indien även en andra innebörd knuten till denna, ty det är meningen att man med dessa ord skall be honom också att leda en till kunskapen om de högre världarna, och det finns en ganska vacker tanke uttryckt i en av de äldre böckerna om att den lägre världens ljus är den högre världens mörker. Detta är underbart sant. Det som här i det fysiska uppfattas såsom ljus är svagt och dunkelt i jämförelse med emotionalvärldens ljus, och detta är i sin tur torftigt i jämförelse med mentalvärldens ljus. Det är mycket svårt att uttrycka dessa skillnader i ord, ty varje gång man i medvetenheten stiger till en högre värld, får man intrycket av något alldeles oerhört mycket större än man någonsin vetat om förut – större makt, större ljus, större sällhet.

När en människa avgjort skrider framåt i medvetenheten, tänker hon: ”Nu vet jag för första gången vad som verkligen är meningen med livet, vad sällhet är för något och hur härligt allt detta är.” Varje högre värld är utom all jämförelse överlägsen närmast lägre, så att när man till exempel lämnar emotionalvärlden för att återvända till fysiska världen, är det liksom att lämna en solbelyst värld för att krypa in i en mörk håla. När en människa kan fungera medvetet i mentalvärlden, finner hon en expansion i många riktningar fullständigt bortom det hon erfarit i emotionalvärlden. När hon kan snudda vid buddhimedvetenheten, känner hon första gången mycket litet av hur gud ser på tingen. Man kommer då i kontakt med det gudomliga och börjar veta något om hurudan han är, som är i allt, känner genom allt. Det är sagt, ”Ty i honom är det, som vi leva och röra oss och äro till” och ”Av honom och genom honom och till honom är ju allting.” Detta är icke blott ett skönt och poetiskt uttryck, utan ett verkligt faktum. Det råder en härlig enhet – icke endast broderskap, utan verklig enhet – och när man kan snudda vid den lägsta utkanten av denna, börjar man för första gången mycket otydligt förstå hur gud känner det, när han skådar ut över sitt världsallt och säger, ”Det är gott”. Och från de lägre världarnas mörker ber vi om att ledas till den högre medvetenhetens ljus – och denna är ljus i jämförelse med mörkret. Inget bildspråk kunde vara mer träffande, inget uttryck mer exakt återge vad man känner.

Sedan säger vi ”Från död led mig till odödlighet”. Detta betyder inte vad den vanliga religiösa människan i förstone tror det betyda. Teosofens inställning till döden bör skilja sig mycket från den inställning den har som inte studerat dessa ting – i själva verket är den rakt motsatt denna. Döden är ingen fasa, ingen skräckens konung, utan i stället en ängel, som bär den gyllene nyckeln till dörren in i ett högre och fullare liv. Naturligtvis saknar vi alltid dem som gått bort, men det vi saknar är ”den försvunna handens beröring och den tystnade röstens ord”. Och när

vi ber om att från död ledas till odödlighet, menar vi inte alls vad en kristen då skulle föreställa sig: att leva för all evighet i den nuvarande personligheten i en eller annan form. Vi har emellertid en mycket bestämd önskan att undslippa döden och dess oskiljaktiga följeslagare: födelsen. Det som förestår människorna är det som buddhisterna kallar *samsāra*, livets hjul. Bönen här lyder: från denna cykel av födelse och död led oss till odödlighet – till det liv som ligger ovanför födelse och död, som inte längre behöver sänka sig ner i de lägre världarna, eftersom dess mänskliga evolution är avslutad och det har vunnit allt som materien kunde lära det.

Denna tanke är framträdande även i de kristna skrifterna, ehuru människor aldrig tycks inse det. Den nutida kristendomen lider av vissa tvångsföreställningar – jag tror inte att vi kan kalla dem annat – varav en är den fasaväckande tanken på evigt helvete. Denna tro har dragit en slöja av missförstånd också över ett antal andra läror. Hela föreställningen om frälsning har kommit att innebära frälsning från detta obefintliga, eviga helvete. Detta är icke alls vad frälsning betyder, och alla de bibelställen, som antas syfta på detta och synes så obegripliga, blir med ens klara och inlysande, när man förstår att det som frälser en människa egentligen är Kristi födelse i hennes hjärta.

Kristus talade ofta till människorna om den breda vägen, som leder till död och förintelse, och om de många som vandrar den. Hans lärjungar kom en gång till honom och frågade: ”Herre, är det ett fåtal, som skall frälsas?” Då sade han: ”Trång är den port och smal är den väg som leder till livet, och få äro de som finna den.” Människor har faktiskt tolkat dessa mycket sköna och fullständigt sanna ord, som om de innebure att mänsklighetens flertal skulle kastas ner i evigt helvete, att mycket få skulle lyckas nå himlen. Men det är fullständigt löjligt att tillägga Kristus denna tanke. Vad han menade är alldeles tydligt. Lärjungarna frågade honom hur många människor, som anträder invigningens väg, och han sade ”få”, vilket är lika sant i dag som det var då. När han sade, ”Bred är den väg som leder till döden, och många äro de som vandrar den”, menade han den väg som leder till kretsloppet av död och födelse. Naturligtvis är det sant att vägen är bred och lätt. Det kräver alls ingen möda att vandra den utvecklingsvägen, och de som gör det kommer att nå målet lätt nog någon gång i slutet av sjunde eonen.

Men trång är den port och smal är den väg som leder till invigningen, till himmelriket. När Kristus talar om himmelriket, menar han aldrig den himmelska världen, tillståndet efter döden, devachan, utan alltid de frälstas skara, de utvaldas församling, det vill säga det stora brödrskapet. När han åsyftar tillståndet mellan död och återfödelse, möter vi helt andra ord. Minns stället hos Johannes: ”Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål, stå inför tronen och inför Lammet; och de voro klädda i vita, fotsida kläder och hade palmer i sina händer.” När de talade om detta tillstånd, berättade de om en väldig mängd, som ingen människa kunde räkna, icke om ett fåtal, som med svårighet funnit vägen.

FEMTE KAPITLET

LÄRJUNGENS ANDA

C.W.L. – Vi kommer nu till Alcyones eget förord:

Detta är icke mina ord. De är den mästaress ord, vilken undervisat mig. Utan honom hade jag ej kunnat göra någonting, men med hans hjälp har jag anträtt vägen.

Han tillskriver tydligt allt sitt framåtskridande sin mästaress inflytande och hjälp. Vi har mycket av den hjälp han mottog, eftersom vi har denna bok, som är mästaress ord. Men den oerhörda hjälpen av hans närvaro och personliga ledning finns också beredd för envar av oss. Detta måste tränga in i medvetandet såsom en verklighet, vi måste vara vissa om det såsom ett absolut säkert faktum. Såsom Alcyone fick hjälp, så får alla hjälp, som väljer att bereda sig på att mottaga den.

Även du önskar vandra samma väg. Därför skall de ord som han talade till mig hjälpa även dig, om du vill lyda dem. Det räcker icke med att säga att de är sanna och sköna. Den som vill lyckas måste göra exakt vad som säges. Att se på maten och säga att den är god hjälper ej den hungrande. Han måste sträcka ut handen och äta. Likaså räcker det icke med att höra mästarens ord. Du måste göra vad han säger och ge akt på vartenda ord, lyda varenda vink.

Det räcker inte med att säga: "Jag vill göra allt som står skrivet i boken". Dess undervisning måste fås att genomsyra hela ens liv. Man måste vara vaksam på de tillfällen som yppas. I slutet av boken finns en liten dikt, som uttrycker denna anda mycket väl:

**Jag vill lyssna till mästarens maning
jag vill skåda hans dolda ljus;
vill förnimma i längtande aning
hans ord genom världsstridens brus.
Jag vill skönja hans ringaste tecken
under ödenas skiftande gång;
jag vill höra hans svagaste viskning
över jordlivets brusande sång.**

Mitt i allt det larm, all den yra och upphetsning, som följer med kampen för tillvaron, måste man hela tiden lyssna, om man vill bli en lärjunge till mästaren. Man måste ivrigt söka tillfällen att praktiskt tillämpa något av det man fått lära. Detta är, när allt kommer omkring, inte särskilt svårt, ty det är till stor del en vanesak. *Ce n'est que le premier pas qui coûte*. När man tagit detta och etablerat vanan, är det lika lätt att hela tiden vakta på detta som det är för affärs-
mannen, som hela tiden söker tillfällen att förtjäna pengar. Det är rätt att mannen är ständigt vaksam, ty eftersom han gör affärer, är det hans plikt att göra detta väl. Men om han kan vara så ivrig om världsliga ting, så kan han nog vara lika trägen ifråga om det högre livets ting.

Det är mycket viktigt att de som önskar nå fram till mästaren, söker förstå hans inställning. Den är densamma som den som studiet av teosofin framkallar, ty teosofin är ett liv som skall levast, icke blott ett system som skall inläras. Vi måste alltså söka bringa våra åsikter i samklang med hans, dock utan att på något sätt tvinga dem. Det vore ej det klokaste någon av oss kunde göra att omfatta en åsikt bara därför att den är den som mästaren hyser utan att förstå hur han kommit fram till den. Det vore nog tryggt att antaga den, eftersom han vet så mycket mer än vi, men det är icke vad han skulle vilja. Det är vårt intellekt hans tanke måste övertyga, det är inte bara vår känsla den skall påverka.

Den stora förutsättningen är att äga förvisningen om att dessa ting är verkliga, beständiga och viktiga. Den genomsnittlige kristne säger nog att det osynliga är viktigare, att det synliga är obeständigt, men han handlar inte som om han trodde det. Varför inte? Därför att han inte är viss om det. Han är i fysiska världen alldeles viss om att pengar är en god sak och att det är desto bättre för honom, ju mer han har av dem. Men han är icke lika övertygad om att de andliga tingerna är verkliga. De hör till den samling företeelser han kallar "religion", och på dessa ser han inte med samma visshet, tillämpar han inte samma praktiska och sakliga inställning, som på det vanliga livets ting. Vi som nu försöker skrida framåt på denna väg, måste tillämpa alldeles samma saklighet, samma absoluta och bestämda visshet på dessa det osynligas riken. Mr Sinnett sade i sin första teosofiska bok: "Dessa ting måste vara lika verkliga för er som Charing Cross", det vill säga de måste vara lika välbekanta som de saker vi ser varje dag.

De kan bli sådana för oss genom att vi grundligt reflekterar över dem eller genom intuition eller helst genom direkt erfarenhet av dem. När vi intellektuellt fullständigt övertygat oss om att något visst måste vara så, blir det ett faktum för oss. Detta är nog en av de fördelar de äldre studerande har gentemot de nyare. Hur entusiastiska de nya än må vara, fick de äldre tid på sig att leva sig in i detta och bit för bit, korn för korn så att säga, göra det till en del av sig själva. Kunskap växer från mer till mer, såsom skalden uttrycker det. De finns som, när de första

gången hör talas om dessa högre fakta, genast når tillståndet av absolut visshet om dem, detta genom en lycklig intuition, som egentligen är deras goda karma från tidigare liv. Men för de flesta av oss, vilkas karma ej varit lika god som deras, får den allt större klarheten komma genom ett stadigt växande. Givetvis *kan* någon vara medlem av Teosofiska samfundet i trettio år och efter denna tid inte veta mer än han gjorde i början. Detta är sorgligt, eftersom det är ett slöseri med tillfällen. Men för dem som ständigt tänkt på teosofin och levat den, är den en känsla av visshet som gradvis vuxit. Livserfarenheterna och tänkandet på dessa ting har samlat för oss bevis efter bevis, tills vi inser att det måste vara så.

I många fall har de teosofiska ideerna i förstone synts invecklade och svåra men senare enkla och lätta att begripa. De har då blivit en del av en själv. Ett barn skriver av en sida text och är mycket stolt över att det gjort ett felfritt arbete. Men senare gör samma barn detsamma utan att särskilt tänka på det – då har det blivit en förmåga. Så länge vi behöver anstränga oss för att begripa, har vi ännu icke insett de teosofiska sanningarnas värde. Senare blir de en makt i vårt liv.

Lättare och snabbare går det för den som får någon egen erfarenhet. Få av oss saknar denna helt, och även en smula direkt kunskap av detta slag visar oss – kanske inte att allt det övriga är sant, men – att det övriga är i högsta grad sannolikt. Vi har själva fått se att en del av det vi lärt är sant. Vi inser att det övriga sannolikt är det, eftersom hela tanke systemet hänger ihop, och denna sannolikhet är så stark att den för oss praktiskt taget blir en visshet.

Om en vink icke uppfattas, om ett ord tillåtes gå förbi, är de förlorade för alltid, ty han talar icke två gånger.

A.B. – Många förstår inte att de som får höra detta gång på gång är i ett sämre, icke bättre tillstånd än den i den yttre världen som ej har hört budskapet, om de inte försöker tillämpa det i livet. Jag säger inte att man lägger märker till det, om de inte tillämpar det, utan om de inte *försöker* tillämpa det. Det är det ihärdiga bemödandet, som är nödvändigt, och det är detta som vi alltför ofta glömmar. Det är riktigt att mästaren aldrig talar två gånger. Han gör ett förslag. Om det inte tas i bruk, låter han det vara. Han upprepar icke vad han sagt. Endast hans lärjungar, som anpassar sig till de förhållanden som råder i världen, upprepar om och om igen vad de har att säga, tills det gör intryck. Om ni vore antagna lärjungar, skulle mästaren icke säga åt er att göra något, om det vore ogörligt. Om ni ej lydte något råd han gav, skulle han icke ge er något mera. Det är så det är men inte på grund av ovänlighet utan därför att han inte kan slösa sin tid. Han har alltför mycket att göra. All denna undervisning fick Alcyone, eftersom han arbetade hårt hela tiden. Det är endast de som är trägna på allvar, som kan på detta sätt komma i förbindelse med mästaren. Jag vet att det är just denna ihärdiga, oavlåtliga ansträngning, som många av er finner så svår, men det är denna som behövs, och denna förutan kan ni icke anträda vägen.

C.W.L. – Vi som följer mästaren och söker utföra något av hans arbete i den yttre världen, måste ständigt tala två gånger. Vi måste om och om igen säga de olika saker som är oss ålagda, eftersom människor är tanklösa och ouppmärksamma. Men när man kommer i beröring med mästaren själv, förväntas man inte lägre vara tanklös. Då skall en enda antydning vara nog, och om den inte tas till vara, så upprepas den säkerligen inte, och detta inte därför att läraren skulle vara högdragen, utan därför att lärjungen inte är redo.

Man måste förstå den metod mästarna tillämpar vid skolningen av sina lärjungar. Mycket sällan ger de direkta order. När jag själv för många år sedan antogs på prov, var en av mina första frågor: "Vad kan jag göra?" Mästaren svarade: "Det måste ni själv komma underfund med." Sedan förklarade han: "Jag vet mycket väl att ni genast skulle utföra det som jag sade åt er att göra. Men i det fallet skulle ni så endast den omedelbara lydnadens goda sådd, medan själva gärningens goda sådd skulle bli min. Jag vill att ni får den, jag vill att ni för er egen skull gör goda gärningar och sår god sådd. Själva tanken måste ni själv vara upphovet till." Det är mycket sällan de stora ger direkta order, men det är ofta som man av något mästaren säger eller

bara av hans blick kan sluta sig till att han gillar eller ogillar något visst. De som vistas i hans närhet – och detta är i synnerhet fallet med mästaren Kūthūmī – märker mycket lätt sådant och är alltid vaksamma på dylika antydningar.

Mästaren Morya var en konung i det tidiga skedet av sin nuvarande inkarnation, och han talar med den befallande tonen av en konung. Han ger oftare direkta order, och om det är något han ogillar, säger han det tydligt. Mästaren Kūthūmī har knappast någonsin uttryckt ogillande. Hans lärjungar har lärt sig tolka hans blick, ty han uttalar sällan något klander. Detta för alltså med sig att de mycket noga vaktar på minsta tecken eller antydan. När de får något dylikt, bemödar de sig om att tillämpa det, eftersom de vet att om de försummar just denna antydan, så ges den icke på nytt. Ingenting liknande klander eller förlust kan bli följderna av att inte taga fasta på antydan, blott att lärjungen i fråga senare nog icke ges någon ytterligare antydan.

I boken *Mästarna och vägen* förklarades att de olika mästarna skolar sina lärjungar på olika sätt enligt de strålar de tillhör och de olika slags arbeten de är tänkta att utföra. I manuns och mästaren Moryas departement finns människor av kshatriyaslaget – människor i styrande ställning såsom domare, advokater, soldater, statsmän. I bodhisattvans och mästaren Kūthūmīs departement finns människor av brahmanatypen – lärare, predikanter, reformatörer. Förutom dessa två finns fem ytterligare stora strålar, med var och en sina utmärkande drag. En chohan, det vill säga en sjätte gradens invigd, står i spetsen för varje typ, medan han under sig har flera mästare. Sålunda behöver till exempel en lärjunge på andra strålen icke nödvändigtvis höra till mästaren Kūthūmī, utan kan vara knuten till mästaren Djwhal Khul.

SJÄTTE KAPITLET

DE FYRA INLEDANDE VÄGARNA

C.W.L. – I de gamla österländska böckerna står det att det finns fyra huvudsakliga vägar, på vilka människor kan föras till början av provningarnas väg. Det heter att det vanligaste sättet för en sådan vändning i livet är umgänget med dem som redan vandrar vägen. Detta låter dem skymta dess härlighet och skönhet och nödvändigheten av att följa den. En framskriden lärjunge inflytande begränsas inte till de ord han talar. Det är vibrationerna av det liv en sådan människa utstrålar, som är så mäktiga. Detta är fullt erkänt i Indien, där det finns många olika slags lärare, som står på olika nivåer och har olika grader av kraft och som där kallas *guruer*. Envar har sin egen skara anhängare och undervisar denna i sin egen filosofi och ger dem ibland *mantraer* att läsa, meditations- och yogaövningar att utföra. Men det är ingalunda endast på dessa sätt han hjälper dem. Det viktigaste är att de uppehåller sig i hans närhet. Om han är en peripatetiker, ständigt stadd på vandring från den ena orten till den andra, åtföljer de honom, alldeles liksom Jesu lärjungar vandrade med honom genom Palestina. Om han bor på en bestämd plats, samlas dessa lärjungar kring honom där, sitter vid hans fötter och lyssnar på de visdomsord han kan låta undslippa sig, men det gagn de får är icke så mycket av vad han lär som inverkan av hans närvaro.

Detta är ett helt och hållet vetenskapligt förfarande. Guruns högre höljen svänger på en högre vibrationsfrekvens än lärjungarnas, eftersom dessa mera nyligen än han lämnat det världsliga livet, där vibrationerna är av lägre frekvens. Lärjungarna har icke så helt som han dragit sig bort från den själviska tillvaron. De måste gå till rätta med sig själva, inse sina fel och besluta sig för att göra sig av med dem och utveckla vissa dygder, i korthet förbättra sin karaktär, och detta är vanligen en långsam och tröttsam sak. De kan i avsevärd grad få hjälp i detta förfarande genom att vara i ständig kontakt med gurun, som hos sig utvecklat dessa dygder och utplånat dessa laster. De högre vibrationerna utövar då ett ständigt tryck, antingen lärjungarna är vakna eller sover, så att de upptar dessa vibrationer och stäms till samklang med dem hela tiden. Den princip, som här gör sig gällande, är välkänd i fysiken: om två metronomer, som går i otakt med varandra, ställs intill varandra, kommer den starkare gradvis att få den svagare att följa sin takt

eller få den att alldeles stanna.

Det andra sättet att anträda prövningarnas väg är att höra talas eller läsa om saken. Någon som är intresserad av ämnet, får taga del av någon undervisning om dessa högre ting. Det tilltalar hans intuition och han söker omedelbart tillfredsställa sin önskan att få veta mer om det. Detta var min egen erfarenhet. Jag råkade på boken *The Occult World* och gjorde genast klart för mig: ”Om det är så här det är – och det är det tydligen – om sådana stora människor finns och om de är villiga att taga oss i sin tjänst och i gengäld ge oss något av sin ovärderliga kunskap, så tänker jag bli en av dem som tjänar dem. Jag tänker plocka upp varenda smula jag kan finna, och det enda som är värt att göra från och med nu är att börja arbeta för att på något sätt komma i den ställningen.” Naturligtvis är det många tusen, som hör talas om och läser om denna lära men ändå inte får någon impuls till handling av den. Detta har med människans erfarenhet i tidigare liv att göra. Endast om hon redan kommit i kontakt med sanningen och i ett tidigare liv förvissat sig om dess skönhet och verklighet, känner hon genast att den är sann, när hon stöter på den igen i detta liv.

Det förefaller många av oss häpnadsväckande att icke alla som får tag på en teosofisk bok blir omvänd. Teosofi är en underbar lära och löser många problem, och ändå vet ni mycket väl att när ni försöker låna ut teosofiska böcker till vänner, lämnar hälften av dem böckerna tillbaka med orden: ”Ja, det där är nog mycket intressant”, utan att alls ha förstått det. Människans nuvarande förståelse är den goda skörden av att ha studerat saken förut, och ju mer man tidigare vetat om något visst, desto mer uppfattar man av det nu. Detta är den erfarenhet vi haft av någon bra bok vi läst kanske för tjugo år sedan. Läs den igen nu och se hur mycket mer ni skall finna den innehålla än vid förra läsningen. Ni kan i boken se det som ni tillför av egen förmåga att förstå.

Det tredje sätt, varpå människor ibland föres till begynnelsen av prövningarnas väg, är det som i de indiska böckerna kallas ”upplyst reflektion”. Detta innebär att människan genom sitt blotta intensiva tänkande kan komma till insikt om att det måste finnas en plan för evolutionen, att det måste finnas de som vet allt om denna – de utvecklade och fulländade människorna – och att det måste finnas en väg, på vilken man kan nå dessa. Den som genom ett dylikt tänkande kommer till detta beslut, företar sig då att söka vägen. De som färdas på denna väg är dock förmodligen fåtaliga.

I vissa avseenden är den fjärde vägen – dygdens utövande – den mest anmärkningsvärda. Detta är en tanke, som nog skulle tilltala genomsnittliga kristna, eftersom de vanligen tror att det enda nödvändiga är att vara god. Men teosofen minns att i kristendomens tidiga skede den rening eller det helgonskap, som de nu sätter upp som sitt mål, betraktades såsom endast första steget. Sankt Clemens säger därom alldeles oförskräckt att renheten är blott en negativ dygd, av värde huvudsakligen såsom en förutsättning för insikt. Sedan man uppnått denna, duger man till att lära, att bereda sig för inlysningen, vilken var andra stadiet, och därefter fortsätta till tredje stadiet, som kallas fulländningen. Minns hur sankt Paulus talar om denna. Han säger: ”Visdom tala vi dock bland dem, som äro fullmogna” men icke bland andra.

Denna dygd leder till vägens begynnelse, eftersom en människa, som lever många liv fyllda av godhet, visserligen kanske ej därigenom utvecklar intellektet, men hon vill snart nog förvärva tillräcklig intuition för att därav ledas till dem som vet, att i själva verket föras till någon som är mästarens tjänare. Det skall dock medges att denna metod kräver tusentals år och många liv. Den som övar dygden men icke utvecklar intellektet, når omsider vägen, men långsamt. Det skulle spara honom mycken tid, om han följde sankt Petrus’ råd och riktade in sig även på kunskapen.

SJUNDE KAPITLET

DE FYRA FÖRUTSÄTTNINGARNA

Fyra förutsättningar gäller för denna väg:

Urskillning.

Begärsfrihet.

God vandel.

Kärlek.

C.W.L. – Dessa förutsättningar har angivits om och om igen i de olika religionerna, men denna översättning skiljer sig något från någon tidigare framlagd. Vad gäller den första, urskillningen, är variationerna små. Jag har redan förklarat de ord hinduerna och buddhisterna använder för denna, att de betyder detsamma som omvändelse hos de kristna och att lärjungen måste förena det högre jaget och personligheten. På den egentliga vägen måste förfarandet upprepas, denna gång mellan monaden och det högre jaget. Det högre jaget är en liten del av monaden som förts ner ända till högre delen av mentalvärlden. Det kommer ner också för att samla erfarenhet, lära sig mottaga och gensvara på sådana vibrationer som monaden icke kan uppfatta på sin nivå. Alltså måste det högre jaget i sin tur lära sig att det är en del av monaden, att det finns till endast för monaden och att, när denna i sin ordning är fullt ut förverkligad, människan då är redo att genomgå femte initiationen och bli en adept.

Detta är vad som faktiskt bestämmer om lärjungen är redo för de två initiationerna. För den första initiationen gäller att det högre jaget och det lägre jaget förenats, att det inte skall finnas något annat än det högre jaget som arbetar i denna personlighet. Och för femte initiationen gäller att det i högre jaget icke finns något som monaden icke godkänt eller inspirerat. Så snart monaden berör vårt liv här nere, kommer den in liksom en gud från ovan. Vid varje initiation kommer den ner med en blix och blir ett med det högre jaget, liksom de blir permanent ett, när adeptskapet vinnes. Även vid vissa andra tillfällen kommer monaden ner, såsom i det som nämndes i boken *The Lives of Alcyone*, då Alcyone avgav ett löfte för herren Buddha.

På ett eller annat av de förut nämnda sätten ledes människan till urskillningen – insikten om vad som är värt att följa och vad som icke är värt att följa. Sedan finner hon att hon måste utveckla den andra förutsättningen, vilken mästaren här kallar begärsfrihet. Dr Besant har tidigare översatt den såsom lidelsefrihet eller likgiltighet. Detta är det som hinduerna kallar *vairāgya*, som betyder likgiltighet gentemot resultatet av egna handlingar. Herren Buddhas uttalande härom skiljer sig endast något från detta. För detta andra stadium brukar han påliordet *parikamma*. Karma eller *kamma* betyder alltid gärning eller handling, och *parikamma* betyder förberedelse för handling, varför han kallar detta andra stadium förberedelse för handling, den grad, vari särskild vikt läggs vid att lära sig göra det rätta för det rättas skull, icke för något som människan kan på något sätt vinna för egen del. Detta får inte missförstås. Många säger att likgiltighet för handlingens frukt betyder att man måste göra sin plikt utan hänsyn till hur det påverkar andra. Senare sägs i denna bok, ”detta rätta måste du göra, det orätta får du icke göra”, vilka följderna än blir. Men detta betyder inte att man skall göra vad man behagar utan att bekymra sig om hur ens handlingar påverkar andra. Det är faktiskt just denna påverkan, som bestämmer om handlandet är rätt eller orätt. Mästarens lärjunge tänker icke på hur det påverkar honom själv, men han tänker desto mer på hur det påverkar andra.

Den tredje förutsättningen, som kallas gott uppförande, innefattar de sex regler som hinduerna benämner *shatsampatti*. I påliformen, såsom given av herren Buddha, kallas denne förutsättning *upachāra*, som betyder ”uppmärksamhet” snarare än ”uppförande” – man skall hålla uppmärksamheten på uppförandet på de sätt som föreskrivs av dessa sex ädelstenar, såsom de kallas. När vi sedan kommer vidare i denna bok, skall vi se hur mästaren Kūthūmī framställer dem. Buddha angav dem såsom *samo*, ”stillhet”, det vill säga medvetenhetskontroll, sedan

damo, ”behärskning”, det vill säga kroppsbehärskning, sedan *uparati*, *titikkhā*, *samādhāna* och *saddhā*, ordrätt ”upphörande, uthållighet, insamling och tillit”. Jag bemödade mig om att slå upp alla dessa ord i de viktigaste ordböckerna och fick dessa översättningar från översteprästen Hikkaduwe Sumangala Thero, som vid denna tid var överhuvud för den sydliga buddhistiska kyrkan. Orden ifråga representerar denna kyrkas nuvarande uppfattning.

Dessa skiljer sig något från de översättningar som ges i denna bok. Det som här kallas ”upphörande” översätts med ”tolerans”, eftersom det är trångsynthetens och vidskepelsens upphörande som avses, att man helt och hållet överger någon uppfattning om att den väg man valt skulle vara bättre än någon annans väg och även föreställningen att något slags rit eller ceremoni skulle vara nödvändig. Uthållighet är helt enkelt gladlyntet i en annan form. Insamling är koncentration och balans, det att ordna hela det egna livet i enlighet med ens mål, vilket ger stadga. Tillit är tillit till mästaren och till en själv. Förutsättningarna är alldeles desamma i båda fallen, men herren Buddha talade om dem särskilt ur synvinkeln av deras nödvändighet för vinnandet av visdom, och herren Maitreya och mästaren Kūthūmī framhåller mera kärlekens nödvändighet. När mästaren undervisade Alcyone, inriktade han sig mera på att ge den praktiska innebörden än den exakta innebörden av de gamla orden.

Den sista förutsättningen är kärleken. På sanskrit heter den *mumukshutva*, vilket betyder ”intensiv vilja till frigörelse från kretsloppet av födelse och död och till förening med det högsta”. Herren Buddha kallade detta i sin undervisning för *anuloma*, vilket betyder ”i rätt ordning” eller ”i rätt följd”. Det han menar därmed är att människan, när hon utvecklat de andra förutsättningarna, måste vilja frigöra sig från de lägre begränsningarna och bli ett med det högsta för att kunna gagna och hjälpa.

Alcyone säger sedan:

Vad mästaren sagt till mig om var och en av dessa, skall jag försöka säga er.

Och sedan börjar den egentliga boken.

ANDRA DELEN

URSKILLNING

FÖRSTA KAPITLET

RIKTIGA OCH FELAKTIGA MÅL

C.W.L. – Vi kommer nu till första avdelningen av själva boken.

Den första av dessa förutsättningar är urskillningen, och denna fattas vanligen såsom den urskillning mellan det verkliga och det överkliga som leder människorna till att anträda vägen. Den är denna, men den är också så mycket mera. Och den skall utövas, icke endast i vägens begynnelse utan på varje steg av den, varje dag ända till slutet.

Dessa sista ord visar exakt de svårigheter som hindrar dem som ser vägens härlighet och skönhet och avser att anträda den och komma till mästarens fötter. De är alla goda, uppriktiga, flitiga människor, men personligheten är nyckfull, och de måste stå emot den allmänna opinionens starka tryck, såsom jag redan förklarat. Dessutom förhåller det ju sig också så att mänskligheten nu hunnit endast något förbi mitten av fjärde eonen, och dessa människor försöker nu göra det som blir mycket lätt att göra i slutet av sjunde eonen. De som stannar kvar till dess kommer då att i sina fysiska, emotionala och mentala höljen ha långt mer utvecklad materia än vi har nu, med alla spiralerna i sina atomer aktiverade i stället för endast ungefär hälften, och alla omgivande krafter kommer att hjälpa dem i stället för att som nu hindra dem.

Mästarna står på vår sida, och deras krafter hjälper oss. Även evolutionens kraft, långsam som den är, står på vår sida, och framtiden är med oss, men i nuet är det mycket svårt att göra något dylikt. I mitten av femte eonen kommer alla de människor, vilkas inflytande nu påverkar oss i motsatt riktning, att ha kopplats bort och endast de återstå som går med oss i samma riktning. I sjunde eonen kommer därför allt att vara underbart lätt. Man kan då leva i den yttre världen med alla de förmåner som nu kan erhållas endast i ett kloster under ledning av en andligt utvecklad människa. Några kanske tänker: ”Varför då inte vänta in den sjunde eonen? Många av oss har släntrat glatt och bekvämt under de senaste tjugo, trettio tusen åren, och de som inte drivs av en stark inre vilja att gå framåt eller hjälpa världen, kan fortsätta ytterligare någon miljon år i samma sakta lunk, och utan tvivel blir det mycket lättare mot slutet. Men de som kämpar sig igenom svårigheterna nu, får det oerhörda privilegiet att hjälpa evolutionen framåt.

I den kristna skriften sägs att de visa skall skina liksom himlafästet i klarhet, liksom den molnfria himmelens ljus. Men de som omvänder många till rättfärdighet, skall bli liksom stjärnorna för alltid – stora lysande solar, som sänder ut ljus och värme och styrka till tusenden andra liv. Detta är skillnaden mellan att göra arbetet nu och att driva med strömmen i sjunde eonen.

Du anträder vägen, eftersom du lärt att du endast på denna kan finna de ting som är värda att vinna. Människor, som icke vet, arbetar för att vinna rikedom och makt, men dessa är på sin höjd för blott ett liv och är därför överkliga. Det finns större ting än dessa – ting som är verkliga och bestående. När du en gång sett dessa, önskar du icke längre de andra.

A.B. – Frågan om det verkliga och det överkliga är en djupt metafysisk fråga, men med denna skall vi här egentligen inte befatta oss, eftersom mästaren undervisade Alcyone, när han var en ung gosse, och vidare gavs undervisningen i emotionalvärlden. I dylika fall talar mästaren både till det lägre mentala och det högre jaget, och i detta fall undervisade han på ett sätt, som lämpade sig för en gosses lägre mentala, som på intet sätt nått full utveckling. Hur gammalt det högre jaget än må ha varit, var de tre kropparna unga, varför undervisningen utformades mycket enkelt, så att lärjungen efter att ha återinträtt i sin fysiska kropp, kunde förstå det i dagsmedvetenheten.

Med det överkliga menas här allt som ej är gudomligt, allt som är förgängligt i fenomenvärlden, allt som hör till det personliga jaget, även de högre ting, för vilka människor arbetar för att nå ett materiellt mål. Om vi följer mästarens tanke, kan vi säga att allt är överkligt utom det som hör till guds vilja. De som äger urskillning, vet det verkliga, varför de arbetar såsom guds redskap, utför hans vilja, så att han är den som egentligen handlar. Detta innebär icke att de skulle underlåta verksamhet i det materiella. Just därför att människor är guds redskap, som fullgör hans vilja i den yttre världen, bör de utföra sitt arbete icke sämre utan bättre. ”Yoga är skicklighet i handling”, säger *Bhagavad-Gītā*, och yoga är förening med gudomen. Handlingen måste vara skickligt utförd av den människa, som ingått i denna förening, ty det är icke hon som handlar, utan gud i honom. När Arjuna frågade herren Krishna om huruvida han skulle strida, svarade herren att han själv redan dödat fienden och tillade: ”Strid därför, Arjuna!”

När man en gång sett de högre tingen, önskar man icke längre de andra, säger mästaren. Denna tanke är välbekant för dem som studerat *Gītā*, där det också sägs: ”Sinnenas föremål, men icke smaken för dem, vänder bort från den som avhållsamt bor i kroppen, och även smaken vänder bort från honom, sedan han skådat det högsta.” När människan sett det enda, dör för henne själva begäret efter sinnesföremålen.

C.W.L. – Det är ett faktum att man, när man väl sett de högre tingen, icke längre har någon smak för de lägre, men det måste absolut vara detta faktum, som förmår en att avstå från att följa de lägre. Mycket ofta blandar människor ihop orsak och verkan och tror att det att låtsas icke bry sig om lägre ting – vilka kallas så i motsats till högre och andliga ting, även om de på sitt sätt kan vara nog så goda – genast lyfter människan till en högre nivå. Givetvis är det inte så. Det är blott en annan form av en mycket vanlig villfarelse rörande asketism. Många övar vad de kallar asketism såsom ett självändamål och tror felaktigt att det är mycket förtjänstfullt

att avstå från livets vanliga glädjeämnen och att göra det obekvämt för sig på allehanda sätt. Detta är en kvarleva av den puritanska föreställningen, som en gång härskade i England och i en stor del av övriga Europa. Det hörde avgjort till puritanismens väsen att man för att vara en god människa måste ha det så otrevligt som möjligt. När en människa var på något sätt glad, bröt hon säkerligen mot någon gudomlig lag, eftersom det ingalunda var meningen att hon skulle vara glad här nere. Sin kropp skulle hon betrakta såsom något ont, som borde undertryckas på alla sätt och vis, och om hon glädde sig åt något hon gjorde, kunde hon vara viss om att detta något var orätt. Allt detta är dumheter, men det härrör från en förvrängning av en sanning, och denna sanning är att det som de flesta människor i världen tycker om och har stort nöje av, upphör att utöva någon dragningskraft på den människa som är på väg mot ett högre stadium och därför finner glädje i helt andra ting, som mer än ersätter de mångas nöjen.

Människor i världen har stort nöje av allsköns sysselsättningar, såsom hästkapplöpningar, spel och drickande till exempel, som ej intresserar dem som strävar högre. Eller ägnar de sig åt förströelser såsom dans och kortspel, vilka inte nödvändigtvis är skadliga, utan mera hör till barnsligheterna. När ett barn växer upp, överger det efter hand sina leksaker. I tre- eller fyraårsåldern leker barnet med klossar eller dockor. Något äldre gossar leker med tennsoldater, snurror och spelkuler. Ännu äldre gossar spelar fotboll eller något annat dylikt, som kräver åtskillig kroppsövning. Allt detta är stadier, som barnet går igenom, och varje stadium är rätt och riktigt för den ålder det handlar om. När barnet närmar sig vuxenåldern, överger det allt det som det tidigare hade sådant nöje av, inte på grund av någon tanke om att detta är vad det borde göra, utan därför att dessa lekar och spel icke längre erbjuder något av intresse. Den unga människan har då funnit något, som bättre svarar mot hennes utvecklingsstadium. Av detta inser vi genast att ett litet, treårigt barn inte skulle växa eller mogna mera bara genom att välja bort barnlekarna och vilja spela fotboll i stället.

Den långt framskridna människan bryr sig inte om åtskilligt, som vanliga människor anser nödvändiga, och en människa i världen skulle förmodligen anse lärjungens liv outhärdligt tröttsamt, om hon försökte leva såsom många av oss gör, som inte har något verkligt intresse utanför teosofin och de djupare livsfrågorna. Den genomsnittliga världsliga människan torde säga att sådana människor ständigt sysslar med ett och samma och inte vet om eller bryr sig om något annat – vilket är alldeles sant, eftersom det gäller allt det övriga. Men hon skulle inte kunna skrida framåt såsom människa genom att låtsas inte bry sig om sitt eget, allt medan hon innerst inne verkligen åtrådde dem.

I hela världen finns endast två slags människor – de som vet och de som icke vet, och det är vetskapen om detta, som är väsentlig. Vilken religion en människa bekänner sig till, vilken ras hon tillhör – detta saknar betydelse.

A.B. – Mästaren gör här en mycket tydlig åtskillnad. Han delar människorna i två klasser – dem som vet och dem som icke vet. Detta är den stora indelningen från esoterisk ståndpunkt, och envar bör fråga sig vilkendera han tillhör. Båda klasserna innefattar många olika slags människor, ty yttre särmärken och skillnader är betydelselösa. De som icke vet arbetar för det som finns endast för ett enda liv. Men den som en gång klart insett vad som är verkligt, är uppfylld av den enda önskan att arbeta för logos, att deltaga i hans mäktiga plan och hjälpa till med att genomföra den, hur obetydlig hans insats än må synas vara. Vi kan pröva vår egen kunskap för att se om den har betydelse för detta arbete eller ej. Blotta hjärnans kunskap, som möjliggör för människor att kanske tala mycket intelligent och att undervisa andra, är helt och hållet överklig. Den verkliga kunskapen är först den som människan arbetat in i sitt eget liv. Det finns väldigt många människor, som har för vana att sitta stilla en kort stund innan de går till sängs och blicka tillbaka på vad de gjort av den dag som just går till ända. Detta är en mycket nyttig övning, men om ni gör den, fråga er inte bara vad ni gjort, vad ni känt och vad ni tänkt utan även vilken inställning ni haft. Om ni varit uppslukade i det som ni sysslat med, har ni i stort sett förlorat denna tid, men om ni gjort detsamma såsom ingående i det gudomliga arbetet – såsom

offerhandlingar – torde de ha hjälpt och icke hindrat er.

Det verkligt viktiga är denna kunskap – kunskapen om guds plan för människorna. Ty gud har en plan, och denna plan är evolutionen. När en människa insett detta och verkligen vet det, kan hon icke avstå från att arbeta för den och göra sig till ett med den, ty den är så härlig, så skön.

C.W.L. – Den anda, som får människor att ansluta sig till politiska partier eller nykterhetsföreningar eller liknande, som de anser vara till gagn för världen, framkallas i sin allra högsta yttring i den stund människan ser den verkliga plan vår logos uppgjort för sitt system. Hon ser att den en gång kommer att utföras och att tiden för när denna önskvärda fullbordan kan nås beror på antalet av de människor som är beredda att arbeta för den. Om hela världen kunde på några veckor eller år förmås att se den och samarbeta med den, så skulle allt detta, som logos önskar för sitt folk, att mycket snart förverkligas. Det är just på grund av att människorna ännu inte är tillräckligt utvecklade för att se planen, som vi så ledsamt kommer till korta och så många sorger, orättvisor och så mycken ondska förblir inför solens anlete.

Många som studerar teosofin vet något om planen. Jag säger inte att de ännu har sett den, men de har varit i kontakt med dem som har den och vet därför vad den är och i vilken riktning man måste röra sig, om man vill ansluta sig till den. Men när den tid kommer, då man absolut ser den, finner man att allt som här sägs om entusiasmen är sant. I världen engagerar sig människor ofta med entusiasm och kraft för goda syften och reformsträvanden, men om de icke vet något om den större planen för evolutionen och icke ser var deras eget arbete passar in i denna, kan misstag lätt begås. De engagerar sig för vissa saker, då de uppfattar dessa såsom angelägna och nyttiga. Detta är till exempel nykterhetsrörelsen, som de stöder, eftersom de sett det oerhörda elände superiet vållar och insett hur oändligt mycket bättre det skulle bli i världen, om detta fördärv kunde avskaffas. De försöker avskaffa det, inte genom att förmå människor att överge dårskapen att nyttja rusdrycker utan genom att förbjuda dylikas försäljning och sålunda tvinga människor till nykterhet – en plan, som ingalunda utrotar begäret utan endast gör det omöjligt att tillfredsställa. Icke för ett ögonblick talar jag emot förbuds-rörelsen. Man kan säga mycket till dess favör. Om vi anser det klokt att begränsa saluförandet av arsenik och väte-cyanid, varför då icke detsamma med ett gift, som vållar långt större skada än båda dessa andra gifter sammantagna? Jag vill bara påpeka att denna åtgärd inte mättar hugget mot roten till detta fördärv. Den syftar till att förbättra människor genom tvång, icke genom övertalning.

Liknande förhåller det sig med människor, som insett vilket fruktansvärt lidande de fattigaste i samhället lever i. De söker på alla sätt och vis efter något medel att lindra deras svåra nödläge, denna skam för samhället i dess helhet. Tyvärr tror somliga att de funnit detta medel i den extrema radikalismen eller rent av anarkismen. Man kan inte klandra människor för att de osjälviskt fullföljer en strävan, som de tror lindra medmänniskors nöd. I dylika fall är icke hjärtat på villovägar, utan huvudet, som driver dem till stora personliga förluster och uppoffringar, allt medan de hoppas kunna lindra medmänniskornas lidande. De behöver komma till insikt om att det finns en plan för mänsklighetens evolution och ge sig tid att studera denna, så att de handlar icke endast osjälviskt utan även klokt. Vad som fattas dem är urskillning. De ser bara en sida av problemet, och därför kastar de sig in i något som leder endast till värre svårigheter än dem, vilka de söker avhjälpa.

Eftersom hon vet, är hon på guds sida, står hon för det goda och står emot det onda, arbetar hon för evolutionen och icke för själviskheten.

C.W.L. – Detta är den prøvosten, varmed vi kan igenkänna dem som vet – icke det ringaste på deras religion eller ras, utan på detta enda att de står för det goda och står emot det onda. Var vi än finner en människa, som står för det som för henne synes vara gott och står emot det som för henne synes ont, måste vi i henne se en medmänniska, som arbetar på guds sida, även om somligt av det hon gör knappast är sådant vi skulle godkänna eller betrakta såsom välbehagligt

för gud. Det finns människor, som är ytterst goda och lojala mot sina övertygelser och likväl har de mest iögonenfallande begränsningar. Dessa ärliga, hängivna människor offrar faktiskt sin energi, hela sin tid och allt de äger och har på att föra andra själar till Kristus, såsom de skulle uttrycka det, har likväl de mest begränsade och inskränkta uppfattningar. De hyser i vissa fall en känsla av förbittrat motstånd, ibland gränsande till hat, mot dem, vilkas tro skiljer sig blott något litet från deras egen.

Ett av de mest slående kännetecknen hos det arbete den stora hierarkin utför är att i varje dylikt fall dess medlemmar gör bruk av det goda och lämnar det onda obeaktat. De tar fasta på den kraft som hängivenheten och allvaret alstrar och använder minsta smul därav och bortser från allt det onda som åtminstone i denna värld i så stort mått hindrar det goda från att komma till uttryck. Det finns många kristna samfund, där den dömande inställningen så överväldigar den kärleksfulla förståelsen att bitterheten är det enda intryck en utomstående får av dem. Bröderna i hierarkin beklagar denna trångsynthet och ser det onda den kommer åstad klarare än andra. Icke desto mindre förmår de även ur dessa grupper utvinna all den kraft de äger av kärleksfull förståelse, hängivenhet och välvilja, använda denna kraft och tillerkänna förtjänsten därav åt dem som sänder ut den. Alla dessa människor får förmånen av sin godhet, ehuru de också enligt karmas lag en gång måste skörda sådden av sin vrede och sitt dömande.

Därför höves det oss att vara kärleksfulla mot dessa människor och försöka i alla sådana fall att rikta våra tankar på det goda, att ”gripa efter pärlorna”, såsom mästaren sade, i stället för att ständigt stirra på fel och brister, som så många gör.

Om han är på guds sida, är han en av oss, och då har det icke den ringaste betydelse, om han kallar sig hindu, buddhist, kristen eller muslim, vare sig han är indier, engelsman, ryss eller kines.

A.B. – Detta är något som aspiranter på vägen aldrig får glömma, ty såvida man inte lever det, står man alltjämt mycket långt ifrån porten. Vid denna kommer ingen att fråga dig vilken ras du tillhör, vilken tro du har, utan endast med vilka egenskaper du danat din karaktär. Vi får alla födas i olika raser i tur och ordning. Vi har nu fötts i en viss underras av en viss rotas, emedan vi behöver förvärva de goda egenskaper som den särskilt odlat och som den därför kan ge oss, vilka de nu må vara. Samtidigt ägnar sig många ivrigt åt att även odla de svagheter som utmärker denna underras. Det vore förmodligen alldeles riktigt att säga: ”Ingen annan ras skulle passa mig lika bra just nu för att avlägsna mina fel och dana min karaktär.” Det är dock inte meningen att vi skall förhärliga, låt säga, engelska metoder på bekostnad av alla andra och anse att inga andra kan vara lika goda. Varje ras har en uppgift att utföra i harmoni med de andra. Varje ras lämnar sitt bidrag till den mäktiga helheten. I vilken ras ni än råkar vara, är det den rasens bidrag till helhetens harmoni, som för er just nu faller sig lättast och mest naturligt. Men ni kommer att lämna detta och lära er utföra någon annan uppgift senare. Om människor förstod detta, skulle de vara mindre benägna att enfaldigt stoltsera med den egna rasen och se ner på andra raser.

När jag hör någon klaga på någon annan med innebörden att den andres fel beror på att han är engelsman eller indier, visar det genast att denne alltjämt är förvillad av det överkliga. Det samma sker när någon skyller sina brister på den egna underrasen. Man måste söka förvärva den egna rasens och underrasens bästa egenskaper, icke deras sämre. Till exempel indiern bör söka förvärva sådana egenskaper som andlighet, harmlöshet, tolerans och skicklighet i handling jämte obundenhet till handlandets frukter, ty dessa var det meningen att den första ariska underrasen skulle framvisa.

Likväl finner vi ibland denna obundenhet beledsagad av vårdslöshet och slarv, som kommer sig av den felaktiga föreställningen att likgiltigheten för handlandets frukter skulle innebära att själva handlingen vore oviktig. Men det som verkligen behövs är fulländning i handlandet i förening med likgiltighet för handlandets frukter. Med engelsmannen förhåller det sig ofta alldeles tvärtom. Han är allmänt sett duglig och noggrann i sitt handlande men benägen att bli

upphetsad rörande dess frukter, eftersom han ofta saknar obundenhetens egenskap. Det tillkommer var och en av oss att förvärva det han saknar: indiern bör öva sig i handling, engelsmannen i obundenhet utan att mista något av de egenskaper de redan äger. Med ett dylikt förfarande skulle skillnaderna raserna emellan berika alla raser, ty då kunde envar lära av de andra vad han själv saknar.

C.W.L. – Att vara patriot, att beundra sin egen ras, att känna att denna har givit en något som man bör vara tacksam för och att vara beredd att tjäna den – allt detta är gott och riktigt. Men se noga upp, så att er beundran icke medför att ni ringaktar de andra. Vår bestående tillhörighet är till mänskligheten såsom helhet. Vi är världsmedborgare, icke medlemmar av en enda ras. Likväl är patriotism något gott, liksom kärleken till familj och släkt är något gott. Men i båda fallen får vi inte låta vår dygd genom överdrift gå till ytterlighet, så att gott blir till ont. Verklig släktkärlek är något gott, men den släktkärlek medeltidens rovriddare visade, när de mördade andra för att berika den egna släkten, var förvisso en dygd, som genom överdrift blev en last. På alldeles samma sätt är patriotism något gott, men blir till något ont, om den leder till aggression mot andra folk. Men om ni kan utträtta något för er egen ras utan att skada andra, om ni kan visa er värdiga medlemmar av den, så att den gagnas av er vistelse i den, har ni grund till att känna er nöjda. Det är alldeles detsamma med religioner. Vi har alla tillhört många av de stora religionerna. Var och en av dessa framhäver vissa dygder, men alla är nödvändiga för mänsklighetens framåtskridande.

De som är på hans sida, vet varför de är här och vad de bör göra, och de försöker göra det. De andra vet ännu icke vad de bör göra, och därför handlar de ofta dåraktigt.

C.W.L. – Häri antyds herren Gautama Buddhas lära att allt ont kommer av okunnighet. Att de som icke vet ofta handlar dåraktigt framhäver sanningen att den onde alltid är värd medkänsla, icke förakt eller hat. Det som faller folk i allmänhet mest i ögonen är att han handlar av själviska motiv – i eget intresse, såsom han tror – och de är en smula benägna att glömma att han är okunnig om hur det i verkligheten förhåller sig. För att ge ett exempel – det har funnits vissa mångmiljonärer, som byggde sin förmögenhet på att ruinera mängder av fattigare människor. De betraktas med avsky av dem som de berövat levebrödet, och alla säger att de är ytterligt själviska och brutala.

Men sådana är de, därför att de är okunniga. En dylik människa gör exakt det hon förutsatt sig att göra: krossa alla dessa andra, eftersom hon tror att hon kan göra alla dessa affärer bättre än de. Kanske hon kan åstadkomma bättre finansiella resultat och samtidigt skapa sig en förmögenhet. Men hon skulle aldrig ens börjat göra det, om hon vetat att hon gjorde sig själv långt större skada än hon gjorde dessa andra, att hon sådde en sådd som var ofantligt mycket värre än den som de sått, vilka hon krossat. I stället för att förbanna denna människa för hennes själviskhet vore det klokare att hysa medkänsla med henne för hennes okunnighet.

Och söker finna ut egna sätt, som de tror vara angenäma för dem själva, utan att förstå att alla är ett och att därför blott det, som det enda vill, kan vara angenämt för alla.

C.W.L. – Det är ett stort motto för utilitarismen att eftersträva det största goda för det största antalet. Det är en betydande förbättring framom den tidigare tanken om att taga hänsyn till det goda endast för fåtalet och betrakta alla de övriga såsom en försumbar storhet. Minoriteten kan dock inte åsidosättas, ja, hänsynen måste omfatta alla, ty alla är ett. Detta kan man inte förstå förrän man utvecklat buddhimedvetenheten i någon mån, och även då kan man endast så småningom lära sig hur innerligt alla är ett. Vi tänker på detta såsom ett slags religiös plikt att tro på eller såsom ett slags from strävan efter att alla en gång skall bli ett. Vi säger: ”Vi har alla kommit från samme fader, och därför är vi alla bröder och alla ett.” Men vi förstår icke verkligheten och djupet i detta, förrän vi upplever det i buddhimedvetenheten.

Någon antydning om detta kan likväl ges, om vi säger att all medvetenhet är en enda, att hela världen är en enda, att all den kärlek som finns däri är den gudomliga kärleken och att allt heligt i världen är guds helighet. Kristus uttryckte detta, när en man kom fram till honom och kallade honom "gode mästare". "Varför kallar du mig god? Det finns ingen god utom en, och det är gud." Det goda, som finns hos varje människa, är guds godhet som framträder i henne, och all den skönhet och härlighet som finns i världen, sådan vi ser den, på jorden, i havet och på himlen, är intet annat än en del av den enda gudomliga skönheten. När vi sedan höjer oss till de olika regionerna inom en värld, ser vi allt mer hur denna skönhet öppnar sig inför oss, tills vi lär oss att se all skönhet genom varje skönt ting. Allt är ett.

När vi väl lärt detta, ser vi det gudomliga i och genom allt och all dess övriga härlighet genom vart och ett av dessa ting. När ett vackert landskap utbreder sig inför oss, är det därför icke endast själva naturens skönhet vi beundrar utan allt detta som den frammanar för oss – den oändliga helhet, varav den utgör en mycket liten del. Då blir livet underbart lyckligt för oss, och fyllt av kärlek. Genom denna lycka upplever vi något av den eviga sällheten, och genom denna kärlek inser vi den eviga kärleken. Endast på detta sätt kan det stora framåtskridandet ske, endast när vi inser att vi själva är blott små punkter i det hela. Då befinner sig vår medvetenhet i ett tillstånd, vari den kan förena sig med guds medvetenhet, så att genom honom vi kan se all denna skönhet och vi, liksom i honom, kan se den och även förverkliga den.

De följer det överkliga i stället för det verkliga. Förrän de lärt sig att skilja mellan dessa två, har de icke ställt sig på gud sida, och därför är denna urskillning det första steget.

Men även efter att valet träffats, måste du alltjämt minnas att det av det verkliga och det överkliga finns många olika slag, och urskillningen måste alltjämt göras mellan det rätta och det orätta, det viktiga och det oviktiga, det gagneliga och det gagnlösa, det sanna och det osanna, det själviska och det osjälviska.

C.W.L. – Allt detta är underavdelningar av den stora uppdelningen mellan det verkliga och det överkliga, och uppräknningen av dem visar oss hur vi måste bruka urskillningen ända ner i livets minsta angelägenheter, om vi skall vandra denna väg. Det uppstår ständigt små ärenden, som vi måste fatta beslut om åt det ena eller andra hållet, varför vi alltid får ha urskillningens idé i åtanke och vara ständigt vaksamma. Att hela tiden hejda sig och tänka efter är tröttsamt. Många gott folk tröttnar efter några försök. Den aldrig upphörande ansträngningen blev för mycket för dem. Detta är alldeles naturligt, men de som ger upp, kan aldrig nå framgång. Alltså måste vi, hur tröttsamt det än må vara, fortsätta med detta liv i oavbruten eftertanke.

Mellan det rätta och det orätta bör det icke vara svårt att välja, ty de som önskar följa mästaren har redan beslutat att till varje pris välja det rätta.

A.B. – Om någon tvekar mellan det rätta och det orätta, vill han egentligen inte följa mästaren. De som beslutar att göra det, måste bestämma sig för att välja det rätta till varje pris, vid alla tillfällen, vare sig små eller stora, oavsett följderna. I Yoga-sūtras sägs om de fem stora egenskaperna, som kallas *yama* och innefattar harmlöshet, sanning, ärlighet och andra dygder, vilka föreskrivs vid vägens första början, att dessa kallas de stora löftena, då de är alltid och överallt giltiga, vilket betyder att man håller dem under alla omständigheter, att ingen egen eller annans fördel kan rättfärdiga att lärjungen skulle bryta något av dem. Den som nått detta stadium talar eller handlar aldrig osant, hur stor fördelen av att göra det än må te sig. Detta gäller inte bara ifråga om pengar utan i allt, så att han till exempel aldrig tar mer än vad honom tillhör eller tillkommer. Man måste fråga sig om man alltid instinktivt väljer sanningen, ty tills man så gör står man långt ifrån den första porten. I denna sak anser mästaren det icke mödan värt att mera yttra sig: det är så klart, så påtagligt.

C.W.L. – Denna tanke avser icke endast uppförandet utan även att det finns rätta och orätta sätt att utföra vad slags arbete som helst. Den som icke är sträng i sin lydning av denna regel,

vill egentligen, innerst inne, icke följa denna regel. Ibland säger människor: ”Jag önskar jag vore klärvoajant. Jag önskar jag kunde se astralt. Hur skall jag börja? Vad är första steget?” Första steget är att rena alla höljena. Man måste vara noga med att låta fysiska kroppen icke få annan föda än den lämpligaste. Många skulle vilja ha emotional syn, men när allt kommer omkring, föredrar de vad de kallar en god middag. De känner att de måste ha denna, eftersom de är vana vid den och för stunden glömmer allt om sin önskan att få emotional syn. Känslan beror dock bara på vanan, och när vi vet om denna egendomlighet hos kroppen, kan vi med tillförsikt gå vidare med den tröttsamma uppgiften att försvaga gamla dåliga eller olämpliga vanor och ersätta dem med nya och bättre. Det är uppmuntrande att vanans makt kan göras till en mäktig bundsförvant i vårt arbete, även om den i början är ett hinder, ty när vi en gång infört goda vanor, gör dessa sig automatiskt gällande, så att vi kan glömma den och skänka vår uppmärksamhet åt annat.

Gällande uppförandet står valet mellan rätt och orätt utom all fråga. Den som är intresserad av denna boks innehåll eller vill nå fram till mästaren, tvekar inte att göra det rätta, när han ser det. Låt oss hoppas att ingen av oss skulle vilja försöka lura en medmänniska – jag hoppas att vi kommit över det stadiet – eller göra sig skyldig till en osanning, också i ett skenbart gott syfte. Vi torde nog inte förtjäna vårt levebröd på något klandervärt sätt, såsom genom att slakta djur, eller höra till dem som kläder eller pryder sig med sådant som kan erhållas endast genom dödande av djur – ibland genom slakt på ruvande fåglar under särskilt motbjudande omständigheter. De som fortfar i att bära dylikt, önskar egentligen icke att följa mästaren. De föredrar att följa modet.

Noter

Sidan 3

Biskop Leadbeater – se *Livskunskap Tre* 4.1.23 och 5.26.5; *Livskunskap Fyra* 3.21.1; *Människans väg* 9.205.4.

Om serien *Talks on the Path of Occultism*, vari denna bok med Annie Besants och C.W. Leadbeaters kommentarer till *At the Feet of the Master* ingår, se *Människans väg* 9.163.1,2.

På flera ställen i texten talas om världslärarens snara ankomst. Se *Livskunskap Ett* 3.18.3 för en kommentar av Laurency till detta.

Sidan 8

”Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden.” Bibeln, Paulus’ brev till kolosserna, 3:2.

”Den ende initiatorn” är vår planethärskare, planetregeringens chef. De två första initiationerna har han dock delegerat åt världsläraren, chefen för planethierarkins 2dra departement, att förrätta.

”Föreningen av högre jaget och personligheten” betyder med hylozoikens terminologi att förstatriaden med dess höljen underordnas monaden, centrad åtminstone i kausalhöljet.

Sidan 9

”det högre jaget skickar ner ett litet fragment av sig självt i personligheten för att erfara de lägre världarnas vibrationer” – se Laurencys kommentar till detta teosofiska betraktelsesätt i *Livskunskap Tre* 1.3.8.

Sidan 10

”i denna kedja av världar” – sjuklotet avses.

Femte initiationen gör monaden till ett 45-jag. I teosofisk terminologi är ”monaden tredjetriaden, ”högre jaget” andratriaden och ”personligheten” förstatriaden. Då teosoferna saknar kunskapen om monaden såsom jaget, den till medvetenhet uppväckta uratomen, betyder de teosofiska termerna ”monaden”, ”högre jaget” och ”personligheten” sakligt sett även

monaden såsom medveten och verksam i något av dessa sina höljen.

Buddhiska medvetenheten är 46- eller essentialmedvetenheten.

Sidan 11

”Intet öga har sett, intet öra har hört, ej heller har något människohjärta förmått uppfatta de ting som gud berett för dem som älskar honom.” Bibeln, Paulus’ första brev till korintierna 2:9.

”Varje natt fick jag föra denne gosse i hans emotionalkropp till mästarens hus, så att han kunde få undervisning.” Se i anslutning till detta *Livskunskap Ett* 4.6.14.

Sidan 13

”Ty i honom är det, som vi leva och röra oss och äro till.” Bibeln, Apostlagärningarna, 17:28.

”Av honom och genom honom och till honom är ju allting.” Bibeln, Paulus’ brev till romarna, 11:36.

Sidan 14

”Trång är den port och smal är den väg som leder till livet, och få äro de som finna den.” Bibeln, Evangelium enligt Matteus 7:14.

Devachan är teosofernas beteckning på tillståndet efter inkarnationens slut i mentalvärlden. Ordet har icke något med devaer att göra utan är ursprungligen tibetanskt, dewa-chän, och betyder ”det glädjerika”.

”Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna ...” Bibeln, Johannes’ uppenbarelse, 7:9

Sidan 15

Ce n’est que le premier pas qui coûte (franska) – Det är bara första steget, som kostar.

The Occult World av A.P. Sinnett föreligger i svensk översättning under titeln *Den dolda världen*.

Sidan 16

Charing Cross är den knutpunkt i centrala London som allmänt betraktas såsom den brittiska huvudstadens själva medelpunkt.

Sidan 18

”Visdom tala vi dock bland dem, som äro fullmogna”. Bibeln, Första brevet till korintierna, 2:6.

Sidan 21

”Detta innebär icke att de skulle underlåta verksamhet i det materiella.” Eftersom alla världar i kosmos är materiella, är med nödvändighet sker all verksamhet i det materiella. Vad A.B. menar är verksamhet i det fysiska.

”Yoga är förening med gudomen”. ”Gud” betyder i detta fall Augoeides, människans vikarie-rande andrajag.

Sidan 22

”Arbeta för logos”. Med ”logos” menar teosoferna planetariska eller solsystemiska kollektivmedvetenheten, eventuellt den i vardera kollektivmedvetenheten högst utvecklade och därför dominanta monaden, alltså planethärskaren eller solsystemhärskaren.

Talet om ”gud” hos teosoferna var en eftergift åt de många sentimentala och religiösa, som vid denna tid, när kristendomen så starkt härskade i Europa, behövde höra detta ord. Esoteriskt betyder det emellertid ingenting i stil med de kristnas gud, utan helt enkelt något slags högre kollektivmedvetenhet, planet-, solsystems- eller rentav kosmiska kollektivmedvetenheten.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten och De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska

revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna ”andan”, rättare sagt andefattigdomen. Med Guénon's egna ord: ”.. om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna ’framåtskridandet’ och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat.” Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskog under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskog@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.